

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 537

De heilige schat van Siwa

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabriquée de DUBEC
2e Sorte Fabriquée de DUBEC
3e Sorte Fabriquée de DUBEC
4e Sorte Fabriquée de DUBEC

J. VAN KERCKHOE AMSTERDAM
Médaille d'Or 1889
de S.M. la Reine Régente
la Haye 1892
des Pays-Bas

AMSTERDAM
DIPLOME D'HONNEUR
1895

NIEUWE SERIE.

DE HEILIGE SCHAT VAN DEN SIWA.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het gevecht met den
tijger.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Tusschen Cannanore en Mangalur, waar het tropisch strand heeft opgehouden en de mensch kunstmatige versterkingen tegen den golfslag van de Arabische Zee heeft moeten aanleggen, eenige mijlen landinwaarts en niet ver van den stoffigen hoofdweg af, bevond zich een bont gezelschap bijeen, dat voor een in half Perzischen, half Indischen stijl opgetrokken gebouwtje uitrustte van de vermoeienissen, welke verbonden zijn aan een tocht door Britsch-Indië.

Het gebouwtje was niets anders dan een inlandsch hotel, dat den niet veeleischenden reiziger plaats en gelegenheid bood, daar den nacht door te brengen.

De zon was reeds ondergegaan en de hitte van den dag was voorbij. Alleen tusschen de cocospalmen hing de warmte als een nevelig waas, waar doorheen de sterren flauw en onzeker trilden.

Er was geen licht opgestoken om de muskieten niet te lokken, het was er stil en vredig, slechts nu en dan viel er een enkel woord.

Het troepje mannen, dat daar bijeen zat, was van verschillende nationaliteit, hetgeen met een enkelen oogopslag was te zien.

Raffles 537.

Zij waren met hun negenen. Drie hunner waren lange, schrale Indiërs van het type, dat wij zoo goed kennen van de afbeeldingen uit tijdschriften, gehuld in een wit baadje en witte broek, met den veelkleurigen hoofddoek op het hoofd en het met een donkeren baard bedekte gelaat. Zij rookten zwijgend hun strootjes en zaten met gekruiste beenen op hun matje op den grond.

Verder was er de Mohammedaansche herbergier, van uitzicht ongeveer gelijk aan de schrale Indiërs, maar alleen wat beter gekleed, met een veelkleurige sjerp, als teeken van zijn stand, om het middel, benevens een landsman van Haidarabad, die zich in Mysore had gevestigd, om daar den landbouw en schapenteelt uit te oefenen en die thans gekomen was om den vreeselijken toestand uitte te zetten, waaraan hij overgeleverd was, door de woeste roofpartijen van een tijger, die de omgeving onveilig maakte.

Hij had zijn verhaal gedaan met eentonige stem en wachtte nu tot het geheel donker was geworden, om den tocht naar zijn huis weer te aanvaarden.

Onder degenen, die zijn verhaal hadden

aangehoord, bevonden zich ook de twee Sahibs, de twee reizigers, die op weg waren naar Mangalur en die in hun witte burnous en met hun gebruiende huidskleur sprekend op een paar Arabieren geleken. Maar hun gelaat was onmiskenbaar van Engelsch type, hetgeen ook te zien was aan hunne bewegingen en de houding van hun hoofd.

„Seradschi!" klonk het eensklaps van de lippen van een hunner, de langste der twee reizigers.

De landbouwer, die het verhaal van den tijger gedaan had, naderde, boog en zette zich met gekruiste armen, hurkend, voor den Sahib neer.

„Weet je zeker, dat het een tijger was?" vroeg de vreemdeling.

„Ja, Sihdi!" luidde het antwoord. „Ik heb zijn spoor gezien! Het is groot en scherp geteekend. Het moet dus een wijfje zijn, en Allah moge het verderven! Bijna elken dag verscheurt zij mij een mijner schapen. Ik ben een arme landbouwer en bezit slechts 22 schapen. Kan zij niet naar iemand gaan, die het beter kan missen?"

„Waarom maak je haar niet dood?" vroeg de reiziger.

„Het wijfje van den gelen tijger dooden?" klonk de wedervraag van den man, die sidderde. „Weet gij niet, dat er een Scheitan onder haar huid woont en dat die iedereen verscheurt, welke haar kwaad wil doen?"

De Engelschman keerde zich lachend tot zijn vriend, die naast hem op een deken lag en in het Engelsch zei hij tot dezen:

„Wat denk jij er van, Charly, zullen wij den Scheitan eens onschadelijk maken?"

„Ik ben gaarne bereid, Edward," antwoordde de gevraagde.

De persoon, die met den naam Charly werd toegesproken, was een jonge man van misschien vijf-en-dertig jaar. Klaarblijkelijk was hij een Engelschman, evenals zijn vriend, die een veertiger kon zijn, en evenals deze, in zijn witte burnous gehuld, wel wat op een Arabier geleek, ofschoon hij donkerblondhaar had.

Beiden rookten uit korte aarden pijpjes en genoten van de voor hen staande koffie, die op Arabische wijze was toe bereid.

De herberg, in de nabijheid waarvan dit gesprek werd gevoerd, lag in een dal, dat omringd was door steile rotswanden. In het oosten bevond zich een nauwe pas, die naar den karavaanweg geleidde, welke door de woestijn liep.

De Engelschman vatte het gesprek weer op en zei tot den landbouwer, die nog steeds voor hem hurkte:

„Maar als je het wijfje van den tijger niet doodt, dan zal het ten slotte ook jou verscheuren!"

„Zij zal ver van mijn huis blijven, al ver-

moordt zij mijn kudde ook. Wie driemaal per dag bidt, is veilig voor alle wilde dieren," meende de geloovige Mohammedaan.

„Ik bezit iets, dat machtiger is en dat mij tegen alle vijanden beschermt," hernam de reiziger.

„Leer mij, wat het is, o heer!" smeekte de landbouwer met gebogen hoofd.

„Leeren kan ik het je niet, maar ik wil het je laten zien!" zei de Engelschman, die zijn geweer ter hand had genomen, dat naast hem lag, en het schertsend aanlegde op den Indiër.

Verschrikt sprong deze op zij.

„Vlucht, mannen! De Sihdi heeft zijn verstand verloren en wil ons vermoorden!" riep hij uit.

Onder de weinige gasten van het koffiehuis ontstond eenig tumult. Allen drongen opzij om buiten schot te komen.

Vroolijk riep Lord Lister, want hij was de Engelschman, terwijl hij zijn geweer neerzette:

„Blijft rustig zitten, mannen. Ik wil niemand van u dooden, maar ik zal u van den tijger bevrijden. Seradschi, breng mij naar de plek, waar je schapen zich bevinden."

„Neen heer, dat kunt gij niet meenen," zeide hij. „Verlangt gij, dat ik nu, in den nacht, met u naar buiten zal gaan om mij door het ondiep te laten verscheuren?"

„Beschrijf mij dan de plaats, waar je schapen zijn," hernam Raffles.

„Op nauwelijks honderd pas afstands van hier, in het zuiden, waar al die steenen liggen," luidde het antwoord.

Lord Lister was opgestaan en had zijn buks opgenomen. Het mes stak reeds in zijn gordel.

Ook zijn vriend Charles Brand stond op, zijn geweer opnemende.

Lord Lister vroeg de drie bedienden, die hen vergezelden:

„Wie van jullie gaat mee?"

Alle drie sprongen op. Vrees stond duidelijk op hun gelaatstrekken te lezen. De grootste van hen, een Mohammedaan, trad naar voren en sprak, terwijl hij de armen als afwerend uitstreekte:

„Ik dank Allah, dat ik het leven heb! Gij kunt niet verlangen, heer, dat ik het aan de wilde dieren geef."

„Dus je bent bang, Hassan?" vroeg Raffles.

Op de bekende, bloemrijke wijze van alle Oostersche volken, die altijd in overdrijving vervallen, antwoordde deze:

„O, Sihdi, zet mij tegenover honderd vijanden en Hassan vreest niet; maar met een wild dier vechten, dat nooit!"

„Blijf dan hier!" zei Raffles, zich omwendend.

„O, heer, ga ook niet," riep de man uit, „gij zijt een mensch, op wiens vleesch de beesten verzot zijn. Als gij nu gaat, verscheuren zij u

en men zal morgen niets meer van u vinden dan de afgeknaagde beenderen van uw lichaam."

"Wees gerust, Hassan," hernam Raffles, "je zult morgen niet de beenderen zien, maar den man, in wiens lichaam zij zich bevinden. Kom, Charly!"

Snel verlieten de beide vrienden het veilige huis en liepen den nauwen pas door. Nauwkeurig in zuidelijke richting gaande, bemerkten zij ook spoedig een massa hooge, geweldige rotsblokken.

De omheinde plek, waar zich de schapen bevonden, grensde aan een der rotswanden. De drie andere zijden waren door palen afgeschoten, die onderling door touwen verbonden waren.

Het was een heldere nacht, zoodat men gemakkelijk de omtrekken der rotsmassa's kon zien.

Tusschen twee dezer rotsen bevond zich op tamelijke hoogte een kloof, die van boven door neergevallen steenen was bedekt.

Zoodoende aan drie kanten afgesloten, bood deze ruimte een veilige schuilplaats aan voor jagers.

Beide vrienden hadden, eer zij de herberg verlieten, de witte burnous, die hun bij het klimmen hinderlijk zouden zijn geweest, eerst afgelegd. Door niets in hun bewegingen gestoord, klommen zij langs de tamelijk steile rotswanden naar boven en weldra hadden zij de kloof bereikt.

Lord Lister was de eerste, die deze kloof betrad. Langzaam voorwaarts gaande, trachtte hij te zien, wat zich in de donkere ruimte bevond.

Brand was zijn vriend gevolgd en daalde juist in de grot, toen hij met een kreet van ontzetting terugdeinsde.

Met een woedend gesis had zich een monsterachtige slang opgericht; in het volgende oogenblik voelde Brand hoe het reptiel zich om zijn rechterbeen wond en nu naderde de kop van de reuzenslang het gelaat van den armen jongen.

Op een afstand van ongeveer 30 centimeter bevond zich de met onregelmatige schilden bedekte kop van het ondiër, de bekende python of tijgerslang. Zacht zwaaiend bewoog het beest den kop op en neer, zijn prooi met zijn strakke oogen aankijkend, terwijl telkens de dunne, in twee nog dunnere draadjes uitloopende tong uit de kleine holte van den ongeopenden bek te voorschijn kwam.

Brand was als versteend en scheen wel door den strakken blik van het diër gehypnotiseerd te zijn. De slang had eenige kronkels van zijn lenig, wel acht meter lang lichaam om zijn prooi geslagen en daardoor, half verlamd van schrik bovendien, kon Brand niets anders doen dan in die koude, onbeweeglijke oogen

staren, terwijl de bek van het monster zich hoe langer hoe wijder opende, alsof het zich gereed maakte zijn prooi te verslinden.

Lord Lister had met een enkelen blik gezien in welk vreeselijk gevaar zijn vriend zich bevond. Elk oogenblik kon zijn laatste zijn, als het monster beet, was Brand reddeloos verloren, want de holle tanden bevatten een snelwerkend, doodelijk vergift.

Bliksemsnel had Raffles zijn geweer omgekeerd. Met groote kracht suisde de kolf langs het hoofd van Brand en raakte den kop van de slang, die tegen den rotswand te pletter sloeg.

Het lichaam van het reptiel kromde zich in zijn laatste stuiptrekkingen zoo vast om het been van Brand, dat deze elk oogenblik het kraken zijner beenderen meende te zullen hooren.

Maar de slag was met geweldige kracht aangekomen.

Snel had Lord Lister zijn mes uit den gordel getrokken en met één enkele snede den half verpletterden kop van den romp der slang gescheiden.

De stuiptrekkingen hielden op en eenige oogenblikken later viel het doode lichaam op den grond neer.

Brand kon van ontzetting geen enkel woord spreken; half bewusteloos leunde hij in de armen van zijn vriend.

"Je hebt mij het leven gered, Edward," zei hij eindelijk, nog geheel uitgeput.

"Maar, beste jongen, dat is de moeite niet waard om over te praten, jij zult hetzelfde doen als het noodig is. Nu zullen we eerst eens kijken, hoe ons slachtoffer er uit ziet."

Bij nadere beschouwing bleek het een tijgerslang van ruim 8 meter lengte te zijn. Het diër behoorde tot een der grootste soorten.

Lord Lister had zijn electriche zaklantaarn te voorschijn gehaald en liet het licht in de kleine grot vallen, om te zien of zich daarin nog meer slangen bevonden.

Deze vrees was echter ongegrond.

De beide vrienden maakten het zich nu zoo gemakkelijk mogelijk. Met de geweren in de hand luisterden zij in gespannen aandacht naar elk geluid in de stille wildernis.

Na twintig minuten ontstond plotseling beweging onder de schapen. Zij staken de koppen bijeen, blaatten angstig en kropen bevend tegen den rotsmuur aan.

Lord Lister boog zich een weinig voorover om beter te kunnen zien en hooren. Daar vernam hij boven zich een bijna onhoorbaar, slepend geluid. Blijkbaar was de verwachte tijger op de rots geklommen om zijn prooi te bespringen.

Snel trok Raffles zijn hoofd weer terug. Hij hoorde duidelijk hoe de pooten van den tijger de planten, die tusschen de rotsspleten groeiden, deden ritselen.

Nu volgde een sprong, een donker lichaam vloog boven de hoofden der jagers — een korte, blatende doodskreet, die uit het midden der angstig samenscholende schapen weerklonk, en fier opgericht stond de tijger tusschen de doodsheengste beesten; onder zijn rechter voorpoot lag het gedooide schaap.

Het roofdier hief nu zijn kop op en stiet luide zijn zegevierend gebrul uit.

Wie deze klanken ooit heeft gehoord, zal ze nooit vergeten.

De wijd geopende, groenachtig glanzende oogen van het dier boden een prachtig mikpunt aan. Nog vóórdát het gebrul was verstomd, knalde een schot door den stillen nacht.

Met vervaarlijk gebrul hief het dier de voorpooten in de hoogte en wilde het naar de rotskloof springen. Voordat het deze echter kon bereiken, viel het op den bodem neer. De kogel was, via het linkeroog in de hersens gedrongen.

Brand kon zich niet weerhouden zijn vriend een luid „bravo!" toe te roepen.

Het geheele voorval had zich zóó snel afgespeeld, dat Brand, hoewel hij zijn geweer gereed had gehouden, geen gelegenheid tot schieten had gehad.

De luide knal, van het schot, dat den tijger had gedood, had echter een geheel onverwachte uitwerking.

Plotseling weerklonk in de verte een heesch, woest gehuil, waarop reeds na zeer korten tijd een woedend gebrul in de nabijheid volgde.

Met groote sprongen naderde een slank, lenig dier, dat dicht bij de schapen, juist tegenover de jagers, neerhurkte.

Het was blijkbaar de mannelijke tijger, die door den doodskreet van het wijfje opmerkzaam gemaakt, was komen aansnellen.

Ondanks de duisternis scheen het beest zijn beide vijanden in de rotskloof opgemerkt te hebben. Met een woedend geblaas dook het dier in elkaar om zich tot den sprong voor te bereiden.

Dit alles was zoo razend snel gegaan, dat Lord Lister geen tijd had gehad om zijn buks weer opnieuw te laden. Hij had juist de ledige kogelhulzen verwijderd, toen het dier als een pijl uit den boog naar de jagers toesprong.

Beiden schenen nu verloren te zijn.

Daar knalde weer een schot en in dit ondeelbaar oogenblik zag men het slanke lichaam van het dier zich door de lucht bewegen.

Over den kop buiteland viel het met een doffen smak op een vooruitstekend rotsblok aan de voeten der beide vrienden neer en bleef enkele oogenblikken als verdoofd liggen.

Toen Brand begreep in welk gevaar zij verkeerden, had hij, zonder zich een oogenblik te bedenken, geschoten en zodoende zich zelf en zijn vriend voor een zekeren dood bewaard.

In zijn opgewondenheid en haast had hij echter niet juist gemikt.

De tijger was wel zwaar gewond neergevallen, maar niet dood.

Een ontzettend gebrul weerklonk. Schuim en bloed vloeiden uit den wijdgeopenden bek van het roofdier, dat door den val gekneusd scheen te zijn. Het kon niet loopen, doch, zich half oprichtend, sloeg het reusachtige dier de klauwen uit naar zijn vijanden.

Met gespannen aandacht had Lord Lister het tooneel gevolgd. In koortsachtige haast had hij zijn buks geladen en nu legde hij aan op den gewonden tijger. Een schot weerklonk, het prachtige beest rolde van het rotsblok naar beneden en kwam terecht tusschen de schapen, die angstkreten uitstieten.

Hoewel Lord Lister geen vrees kende, ont-snapte hem toch een zucht van verlichting, toen hij den geweldigen vijand zag vallen.

Zijn vriend een hand gevend, sprak hij:

„Zie je, Charly, nu heb je mij den kleinen dienst van zoeven reeds vergolden, want zonder jouw hulp zou die knaap daar beneden hier ons leelijk hebben toegetakeld. Misschien hadden wij het nooit oververteld.”

De koene jagers laadden hun geweren en klauterden daarop naar beneden.

Beide roofdieren lagen over elkaar heen. Zij waren enorm groot en vooral het wijfje was zóó zwaar, dat men het slechts met moeite kon bewegen.

Uit de verte weerklonk het gehuil van den jakhals. Deze lijkenroover der woestijn had de sporen der tijgers gevolgd en hoopte nu op een welkom maal.

Toen de helden van dit nachtelijk avontuur de herberg weer genaderd waren, zaten de gasten nog bijeen. Nieuwsgierigheid, gepaard met angst, hadden hun wakker gehouden.

Het scheen hun ongelooflijk, dat twee menschen het hadden durven wagen om midden in den nacht op een zoo gevreesd roofdier te gaan jagen. Het geknal der schoten had hun verteld, dat een gevecht plaats vond; natuurlijk dachten zij niet anders dan dat de beide overmoedige jagers het zouden moeten afleggen.

Men staarde nu de binnentredenden als spookverschijningen aan.

„Welkom, heeren!” sprak de waard. „Gij hebt verstandig gedaan. Wij hebben uw schoten gehoord, dat zal ook de tijgers gedurende dezen nacht wel op een afstand houden.”

Lord Lister antwoordde, zich tot den landbouwer wendend:

„Het wijfje van den tijger is met het mannetje gekomen en heeft een van je schapen gedood, Seradschi! Je moet het dadelijk halen, anders vreet de jakhals het op; wij hebben de lijkenroover al hooren huilen.”

„Allah behoede mij, maar de jakhals mag

het opvreten," zei de man. „Ik ga niet naar buiten, waar de wilde beesten mij zouden verblinden."

„Je zult niet verscheurd worden, want de beide tijgers zijn dood," zei Raffles kalm een sigaret opstekend.

„Spreekt gij de waarheid, Sihdi?" vroeg Seradschi ongeloovig.

„Mijn woord is waarheid! Komt, mannen, en helpt om de lichamen der gedooide dieren naar binnen te halen!"

Bij deze woorden van Raffles maakte zich een groote opgewondenheid van de aanwezigen meester.

Niemand wilde gelooven, dat de Engelsche heer waarheid sprak en de beide vrienden hadden geruimen tijd noodig om hen tot meegaan te bewegen.

Eindelijk besloot men er toe en ontstak fakkel. Onder aanvoering der beide helden gingen allen op weg.

De schapen kropen angstig bij elkaar, toen zij de brandende fakkels zagen.

Het nu volgende tooneel is niet te beschrijven.

Nauwelijks hadden de Arabieren de gedooide beesten gezien, of zij wierpen zich op de lichamen. Zij sloegen de nu weerlooze beesten met vuisten, traptten er met hun voeten op en overlaadden ze met alle mogelijke scheldwoorden, waaraan de Oostersche volken zoo rijk zijn.

Daarop werden de dieren naar de herberg gesleept en stroopte men hun daar het vel af.

Toen de beide vrienden eindelijk 's avonds laat zich in hun dekens hadden gehuld, zei Brand, terwijl hij het muskietengaas voor de klamboe spande:

„Raffles als tijgerjager en slangendooder — dat is nog niet voorgekomen."

Lord Lister antwoordde slechts met een vroolijk lachje; daarop sliepen beiden in.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een menschelijk offer.

Kort na het opgaan van de zon ontwaakte het Indische logementje tot leven. De gasten kropen uit hun klamboes en spoedden zich naar een schaduwrijk palmboschje, waar een meertje tot een bad uitnoodigde. Het was er niet diep, daar het water langzaam verzandde, zoodat er geen gevaar bestond, dat zich onder de groene wateroppervlakte alligators of andere gevaarlijke dieren zouden bevinden.

In een oogwenk hadden Raffles en Brand zich van hunne kleederen ontdaan en spartelden en ploeterden in het frissche water naar hartelust.

Toen zij eindelijk weer hunne kleeren aan hadden, zei Raffles tot zijn vriend:

„Kom, Charly, laten wij voortmaken, wij moeten zien, dat wij vandaag nog Mangalur bereiken. Wij zijn gisteren langzaam opgeschoten en dat avontuur met den tijger en de slang heeft ons ook nog een paar uurtjes van onze nachtrust ontfroefd.

Maar als we niet voortmaken vrees ik, dat

we het heetste van het droge seizoen te verduren krijgen en daar ben ik minder op gesteld.

Bovendien vrees ik, dat ons nog allerlei avonturen te wachten staan, vóór we den schat van den Siwa hebben gevonden en hoe aantrekkelijk ik dit avontuurlijke reisje ook vind, moeten we er toch aan denken, dat het vinden van den schat de hoofdzaak is, waarvoor we ons naar Britsch-Indië hebben begeven."

Zooals uit deze woorden op te maken valt, waren Raffles en Brand, na hun laatste avontuur, naar Indië vertrokken, om daar voor Ellen den schat van haar grootvader te zoeken.

Het had den beiden vrienden betrekkelijk weinig moeite gekost den visscher, die hun al zwemmende in Het Kanaal had aangetroffen, over te halen niet verder zee in te steken, doch in de richting van Boulogne te varen, waar hij hen ergens aan land had gezet.

Raffles had van den visscher wat kleeren geleend en ook wat geld, waarna hij onmiddell-

lijk naar Londen had getelegrafeerd, naar zijn trouwen chauffeur Henderson, die zoo lang zijn meester afwezig was, op diens huis zou passen. Hij had den braven James verzocht hem onmiddellijk de noodige contanten te zenden, waarvoor hij zich moest begeven naar een met Lord William Aberdeen — onder welken naam Raffles in Londen vaak werken van liefdadigheid beoefende — bevriend notaris.

Deze had inderdaad het noodige geld voorgeschoten en nadat dit Raffles veilig had bereikt, had deze met zijn gewone voortvarendheid het noodige gedaan om zoo spoedig mogelijk naar Britsch-Indië te kunnen vertrekken.

Eerst had hij zich, schitterend vermomd, aan boord begeven van een Kanaalboot, om nog even naar zijn huis te gaan. Daar had hij zich een reiscredietbrief aangeschaft, welke betaalbaar was op alle banken in de Indische steden, had vervolgens de noodige koffers gekocht en deze gevuld met de noodzakelijkste toiletbenodigdheden, had Henderson de noodige volmachten gegeven, om gedurende zijn afwezigheid te kunnen optreden en hem vervolgens de hand gedrukt, daar hij wel dacht een geruimen tijd weg te zullen blijven.

Daarna had hij telegrafisch plaats besproken op het S. S. Bengalen, dat over twee dagen vanuit Portsmouth zou vertrekken, had toen Brand eveneens geseind zich naar die stad te begeven, met het gevolg, dat zij na drie weken in Bombay waren aangekomen.

Van hieruit had Raffles, met Brand als trouwe hulp, zich het noodige verschaft wat voor een karavaantocht door een gedeelte van de kuststreek van Britsch-Indië noodzakelijk was en na velerlei wederwaardigheden, waarvan wij er een in het eerste hoofdstuk hebben verhaald, waren zij nu eindelijk in de nabijheid van Mangalur aangekomen.

Zij haastten zich, na hun bad, naar het Inlandsche logementje terug, stegen daar op hun paarden, het aan de inlanders, die met de kameelen zouden volgen, overlatend, om voor de noodige bagage te zorgen.

Toen de zon het hoogste punt aan den hemel had bereikt en bijna loodrecht hare stralen op het aardrijk neerschoot, waren zij afgestegen in een klein schaduwrijk dal, om daar een weinig te rusten en de grootste hitte van den dag af te wachten.

Nadat de kleine karavaan zich in het dal met den meegebrachten voorraad had gelaafd en verkwikt, en de zon wat lager aan den hemel stond, gaf Lord Lister bevel om op te breken.

Hij zelf en zijn vriend Brand bereden paarden van het kleine Barbarijsche ras, beesten die onvermoeid schijnen te zijn. De drie be-

dienden zaten op kameelen, die ook de bagage vervoerden.

„Ik geloof niet, dat wij Mangalur heden nog zullen bereiken, Edward. Het moet al laat zijn,” zei Brand.

De Lord keek op zijn horloge en antwoordde:

„Ja, het is bijna drie uur, maar als wij ons haasten, kunnen wij de stad misschien nog voor zonsondergang bereiken.”

De rijdieren werden aangespoord en, in een dichte stofwolk gehuld, trok de karavaan verder.

Na verloop van een half uur had men een zeer dicht bosch bereikt, dat zich op mijlen afstands scheen uit te strekken.

Deze weg was veel aangenamer, want hier hadden de ruiters niet zoo veel te lijden van het stof. Daarentegen was het hier alleen mogelijk, achter elkaar te rijden en zoo bewoog de stoet zich in een kronkelende lijn voortwaarts.

Aan het hoofd reed Lord Lister.

Plotseling hield hij zijn paard in, want uit het donkere bosch klonk een dof geluid en werden eigenaardige, metalen klanken vernembaar. Het geleek op een concert van menschelijke stemmen en koperen instrumenten, dat uit de verte weerklonk.

Raffles gaf de karavaan een teeken om stil te houden. Snel was hij van zijn paard gesprongen en een oogenblik daarna had hij zich door het dichte kreupelhout gewerkt. Na eenigen tijd kwam hij terug en zei:

„Het is een processie van Brahmanen, die naar dezen kant komt. Als het eenigszins mogelijk is, zullen wij vermijden door hen gezien te worden.”

Men bracht dadelijk de rijdieren dieper het woud in tot op een open plek, waar men naar alle berekening niet door de deelnemers aan den optocht zou worden gezien.

Deze voorzorgsmaatregel was noodzakelijk. Want, waar de Mohammedaansche Indiërs reeds in het algemeen wantrouwend en vijandig gezind zijn tegen alle vreemdelingen, daar kunnen zij tot toomeloze woede worden geprikkeld, wanneer „ongeloovigen”, zooals zij alle menschen noemen, die niet hun geloof deelen, hen bij hunne godsdienstige gebruiken bespieden.

Het kwam er nu vooral op aan om te voorkomen, dat de dieren hen zouden verraden, want elk geluid zou hun het leven kunnen kosten.

Bij de kameelen was dit betrekkelijk eenvoudig, daar hun muil steeds, als zij als rijdieren worden gebruikt, door het toom is dichtgebonden.

Moeilijker was het echter met de paarden. Ieder der ruiters stond daarom vlak naast zijn

rijdier en hield de teugels strak, terwijl hij geruststellend over den hals van het dier streek.

Intusschen was de optocht der Brahmanen steeds nader gekomen. Het verwarde rumoer van instrumenten en stemmen werd steeds luider, eentonig gezang vermengde zich met den klank van cymbalen en trommels.

Nu werd de spits van de processie door de boomen zichtbaar en wel op een afstand van nauwelijks tweehonderd schreden, zoodat de luisteraars alles konden zien en hooren.

Vooran liepen de priesters met de mijters op hun hoofden, gehuld in lange, geruite kleeren. Zij waren omringd door mannen, vrouwen en kinderen, die een soort doodzang schenen uit te galmen. Met regelmatige tusschenpoozen onderbraken trommel- en cymbaalslagen de eentonige melodie.

Op deze groep volgden zebu's, die buitengewoon rijk waren opgetuigd. Zij trokken een kar op twee wielen, waarvan het houtwerk was versierd met griezelige slangenlichamen. Op dien wagen stond een groote gedaante, die vier armen had; het was een beeld van de godin Kali, de godin van de liefde en den dood.

Het lichaam van deze figuur was helrood geverfd. Het haar fladderde verward langs het hoofd, de tong hing uit den mond. De lippen waren met verf besmeerd.

Aan den hals der godin Kali hing een sieraad van doodshoofden en om haar heupen prijkte een gordel van afgehakte handen. Zij stond op het lichaam van een menschelijken reus, wiens hoofd was afgehouden.

Rondom deze figuur draaide en krioelde onophoudelijk een schaar oude fakirs, die zich met okerkleurige strepen hadden beschilderd, alsof zij zebra's waren.

De bijna naakte lichamen dezer fanatieken waren bedekt met kruiselingsche inkervingen, waaruit het bloed voortdurend sijpelde.

Het was een griezelig gezicht. Eenige der fakirs hadden zich kleine dolken en messen door de spieren hunner armen en beenen gestoken; sommigen hadden drie of vier korte pijlen in voorhoofd en oorschelpen, zoodat het bloed vanuit het hoofd langs het geheele lichaam stroomde.

In dezen toestand voerden zij hun regelmatige dansen rondom het afgodsbeeld uit.

Achter hen sleepten eenige Brahmanen, gekleed in prachtige Oostersche gewaden, een vrouw, die nauwelijks op de been kon blijven.

Zij was nog jong en van buitengewone schoonheid. Haar hoofd, hals, schouders, ooren, armen, handen en enkels waren beladen met juweelen, hals- en armbanden, ringen en kettingen. Een met goud doorweven tunica van dun neteldoek hing van haar schouders af.

Achter deze groep droegen wachten, met

blanke sabels en lange pistolen in hun gordel, op een baar het lijk van een grijsaard. Het hoofd was bedekt door den rijk met paarlen bestikten tulband. Het lichaam was gehuld in een gewaad van zijde en goud, waaromheen een met diamanten versierde gordel prijkte. In dien gordel staken de prachtige wapens van een Indischen vorst.

Hierop volgden nog meer muzikanten, en het slot van den optocht werd weer gevormd door fanatieken, die af en toe het lawaai der instrumenten overschreeuwden.

De lange stoet bewoog zich langzaam voortwaarts onder de boomen en was weldra in de duisternis van het woud verdwenen.

Hassan, de lange Mohammedaansche bediende van Lord Lister, was naar dezen toegekomen en zei nu, met zijn hand wijzend in de richting waarin de stoet was verdwenen:

„Een Suttu!”

Hoewel men nog slechts op grooten afstand af en toe de klanken van de instrumenten en het woeste geschreeuw hoorde, durfde de bediende nog niet luid te spreken.

Lord Lister vroeg:

„Wat beteekent het woord: Suttu?”

„Een menschelijk offer, Sihdi,” luidde het antwoord. „De vrouw, die wij zooeven zagen, zal morgenochtend vroeg worden verbrand.”

„En het lijk?” vroeg Raffles.

„Is dat van haar echtgenoot, een onafhankelijken Radja,” antwoordde de man.

„Wat?” riep Brand vol ontzetting uit, „bestaan die barbaarsche zeden nog in Indië? Heeft onze regeering daar dan geen eind aan kunnen maken?”

„Mijn beste Charly,” antwoordde Lord Lister, „in het grootste gedeelte van Indië hebben deze menschelijke offers niet meer plaats, maar in deze woeste streken heeft de Engelsche wet geen invloed.”

„O, Sihdi,” riep Hassan uit, „de geheele noordelijke rug van het Windhiagebergte is het tooneel van voortdurende moorden en gruweldaden. De offerdood, die morgen plaats zal vinden, is ook geen vrijwillige.”

„Waarom denk je dat?” vroeg Raffles weer.

„Dit is in deze streek bekend genoeg. Men bedwelmt de offers met den rook van hennep en opium.”

„Waarheen brengt men die ongelukkige vrouw?” informeerde Lord Lister verder.

„Naar de pagode van Nyagrodha, op hoogstens twee mijlen van hier. Daar moet zij den nacht doorbrengen en het uur van haar dood afwachten.”

„Wanneer zal de offerplechtigheid plaats hebben?”

„Morgen bij het krieken van den dag.”

De reizigers hadden zich naar hun rijdieren

begeven om hun weg voort te zetten. Lord Lister wilde juist in het zadel springen, toen hij plotseling tot zijn vriend Brand zei:

„Hoe denk je erover, zullen wij deze vrouw van den marteldood redden?”

DERDE HOOFDSTUK.

De geest van den Radja.

De pagode van Nyagrodha grenst aan een dicht woud. Op een groote open plek, welke zich voor den afgodstempel uitstreckte, hadden zich de deelnemers aan den optocht, priesters, fakirs, mannen en kinderen verzameld. In een cirkelvormige, vrij gebleven ruimte voerden de fakirs hun heilige dansen uit.

De toeschouwer moest denken, zich in een gekkenhuis te bevinden. Onder woest geschreeuw, dat voor zang moest doorgaan, sprongen, draaiden en wentelden zich de fakirs door elkaar.

Met scherpe messen in de handen deed ieder zijn best, zijn lichaam zooveel wonden toe te brengen, als maar mogelijk was; het bloed vloeide reeds in stroomen.

De priesters hadden „hang” rondgedeeld. Dit is een vloeistof, die bestaat uit een aftreksel van hennep, vermengd met opium. Het gebruik van dit duivelsche mengsel veroorzaakt woeste dronkenschap, waarop een diepe slaap met allerlei fantastische droomen volgt.

De volksmenigte genoot bij het zien van het bloed, dat van de dansende fakirs droop en deze geestdrift werd door het drinken van de „hang” opgezweept tot onbeschrijfelijke woestheid.

Allen schreeuwden en tierden als bezeten. De trommels en cymbalen werden met groote kracht bewerkt, kortom, het was een helsch spektakel.

Toen de uitwerking van de „hang” merkbaar werd, werd de heksensabbath steeds droller, om daarna, toen allen behoefte kregen aan rust en slaap, te verminderen.

Voor het beeld van de godin der liefde en van den dood, die in al haar afschuwelijkheid op het woeste tooneel neerkeek, was een brandstapel opgericht. Deze bestond uit kostbaar sandelhout, dat gedrenkt was in welriekende oliën.

Op dezen brandstapel lag het lijk van den Radja, om bij het aanbreken van den dag met zijn ongelukkige weduwe verbrand te worden.

Het woeste getier was langzamerhand verstomd. De meeste feestgangers lagen door elkaar in diepen slaap, die soms door plotselinge kreten werd onderbroken, als de droo-

men al te benauwd waren. Een paar fakkels verlichtten op onvoldoende wijze de groote, open plek, welke met de beschonken slapers een walgelijken aanblik bood.

Het knetteren van de fakkels, waaruit nu en dan groote druppels hars op den grond dropen en de benauwde kreten van de slapenden was het eenige geluid, dat men vernam. Het was windstil, geen blad bewoog en slechts nu en dan wanneer een uil of anderen nachtvogel een langgerekt gekrijsch uitstiet, werd de stilte voor enkele oogenblikken verstoord.

Plotseling, juist op een oogenblik, dat de stilte, na een dergelijk gekrijsch was weergekeerd, bewoog zich het kreupelhout van het aan den afgodstempel grenzende bosch. Het was alsof er zacht schuifelende bewegingen werden gehoord en een ieder, die het had vernomen, zou gedacht hebben aan een of ander roofdier of slang, dat op zoek was naar een welkome prooi.

Er was echter niemand, die het hoorde, want alle leven scheen geweken uit de in bonte wanorde verspreide slapers voor den tempel. Zij lagen daar inert, als voor dood tenneer. Zij hoorden niets en . . . zagen ook niets. Want anders hadden zij kunnen zien hoe kort op het geschuifel in het kreupelhout, dit van een week om doortocht te verleenen aan twee donkere gestalten, die voorzichtig voortslappend tusschen de roerlooze lichamen, het gebouw trachtten te naderen.

Het waren Lord Lister en zijn vriend Brand, die den tempel naderden.

De donkerkleurige bedienden waren bij de rijdieren achtergebleven, omdat bij het beeraamde plan niet op hen te rekenen viel en ook, omdat zij bezwaar gemaakt zouden hebben, om in te grijpen in de heilige gebruiken van hun eigen stam. En dit was hun niet kwalijk te nemen, want, indien zij gevangen werden genomen, zou de wraak verschrikkelijk zijn.

De vrienden hadden afgesproken, een poging te wagen, om in den nacht den afgodstempel binnen te dringen.

Nadat zij de beschermende duisternis van het woud hadden verlaten, lieten zij zich voor-

zichtig op den grond glijden, langzaam op den buik voorwaarts kruipende.

Toen zij op deze manier eenigen afstand hadden afgelegd, merkten zij tot hun spijt, dat de ingang der pagode bewaakt werd door twee gewapende mannen met het blanke zwaard in de hand. Dit tweetal scheen niet onder den invloed van de „hang” te verkeerren, want zij liepen, oogenschijnlijk als de eenige nuchteren van het gezelschap, heen en weer.

Nadat zij zich een weinig hadden teruggetrokken, overlegden de vrienden, of zij het zouden durven wagen, de wachthoudende mannen te overvallen. Weldra echter zagen zij in, dat dit hun niet zou gelukken, want het zou onmogelijk zonder alarm te maken, kunnen gebeuren. En dat zou gevaarlijk zijn, want al zouden ook zij, die daar lagen te ronken, niets hooren, dan werden misschien de priesters, die den ganschen nacht bij de ten doode gedoemde in den tempel moesten waken, opmerkzaam gemaakt.

De beide vrienden kwamen nu overeen, dat zij zouden trachten om van de achterzijde den tempel binnen te dringen.

Het gelukte hun zonder veel moeite, die zijde van het gebouw te bereiken.

Het ging reeds tegen den ochtend, maar alles was nog gehuld in diepe duisternis. De maan was verscholen achter de wolken, zoodat het gevaar om gezien te worden, zeer gering was.

Maar nu deed zich een moeilijkheid op.

De muren van den tempel en de steenen boden weerstand aan elken aanval. Met de grootste inspanning werkten de beide vrienden, want, zoo overlegden zij, als het hun slechts gelukte, één enkelen steen los te wrikken, zouden ook de andere gemakkelijk verwijderd kunnen worden.

Alle moeite was echter tevergeefs. Intuschen werd het steeds later en het kwam hun voor, alsof op het plein vóór den tempel beweging ontstond.

Badend in hun zweet, want het was een maanlooze tropennacht, waarin geen blad bewoog en de hitte uit de lucht scheen te vallen, staakten de twee vrienden hun arbeid, daar zij inzagen, dat zij op die manier niet verder kwamen. Raffles was niet gewoon spoedig iets op te geven, maar hij moest erkennen, dat het zonder gereedschappen van welken aard ook, onbegonnen werk was.

Bovendien begon het reeds te schemeren, zoodat, naar zij wisten, het over enkele minuten klaarlichte dag zou zijn, want de schemering duurt in deze streken slechts uiterst kort. Het zou zelfmoord zijn, om nog langer daar te blijven.

Mistroostig en teleurgesteld moesten de beide helden dus van hun reddingswerk af-

zien. Zij trokken zich terug in het kreupelhout en snelden daarna weer naar de rustplaats hunner paarden.

Onderweg scheen Lord Lister een besluit te hebben genomen, want hij liet dadelijk de rijdieren zadelen. Daarna moesten de bedienden de kameelen in de nabijheid van de open plek voor den afgodstempel brengen.

Hij zelf en Brand leidden hun kleine paardjes tot vlak bij den tempel, waar zij ze aan boomen vastbonden. De bedienden hadden bevel gekregen, zich elk oogenblik voorbereid te houden op vluchten.

Het was op het plein voor de pagode steeds levendiger geworden. De slapers werden de een na den ander wakker, tromgeroffel weerklonk, woest geschreeuw en gezang werd weer vernomen.

Het nachtelijk donker was nu geheel geweken voor het licht van den komenden dag. Het uur was aangebroken, waarin de ongelukkige vrouw den vreeselijken marteldood zou sterfen.

De deuren van den tempel werden geopend en een helder licht scheen uit het gebouw. Twee priesters sleepten het slachtoffer naar buiten.

De jonge vrouw was in een toestand van gevoelloosheid geraakt, ten gevolge van de uitwerking van den hennepdrank, die men haar had toegediend. Willoos volgde zij haar beulen, die haar door de rijen der fakirs sleepten.

Deze waren weer met hun dansen aangevangen en pijnigden hun lichamen met messen en dolken, bijna nog erger dan den vorigen dag. Een oorverdoovend lawaai en woest geschreeuw weerklonk, terwijl men het offer in den open kring sleurde.

Daar stond een groote bak met gloeiende kolen, waarin groote brokken ijzer lagen. Een priester naderde, nam er een der witgloeiende stukken metaal met een groote tang uit en hield het voor de ongelukkige vrouw, die nu de vuurproef moest doorstaan.

De wreedheid dezer Indiërs is bijna grenzenloos. Op vreeselijke wijze wordt het arme slachtoffer nog gemarteld, voordat het aan den vuurdood wordt overgegeven, maar hierbij werkt de bedwelming van den hennepdrank werkelijk weldadig, want het ongelukkige schepsel weet nauwelijks, wat er geschiedt.

Zoo was het ook hier. Een tweede priester greep de rechterhand der jonge weduwe en legde die enkele oogenblikken op het gloeiende ijzer. Een sissend geluid werd gehoord en de reuk van verbrand vleesch verspreidde zich in de lucht.

Zonder geluid te geven had de ongelukkige deze vreeselijke kwelling verdragen; waarschijnlijk had zij er niets van gevoeld, want zij wijzigde hare houding niet in het minst,

terwijl hare oogen half gesloten bleven. Zij lag ruggelings geleund tegen de borst van een der priesters, die haar omringden.

Zoodra dezen zagen, dat het slachtoffer niet reageerde op deze ontzettende proef, namen zij haar op, beklommen de brandstapel en legden haar daarop naast het lijk van den Radjah.

Nu werd het doodstil. De fakirs hadden hun gezang en dans gestaakt en de aanwezigen zagen ademloos toe, naar hetgeen er geschiedde.

Zoodra de priesters den brandstapel hadden verlaten, kwam een hunner, die wel de leider der plechtigheid scheen te zijn, naar voren en greep een groote fakkel, die hij aan het kolenvuur deed ontbranden.

Met deze fakkel naderde hij den brandstapel, hield deze even bij het met olie gedrenkte hout, waarna onmiddellijk een groote vlam naar den hemel schoot.

In één oogwenk was de stapel hout één vlammenzee.

Maar — — wat was dat? Een ontzettend geschreeuw weerklonk plotseling. De fakirs, priesters, soldaten en het volk, allen schreeuwden en wierpen zich ter aarde, hun oogen met de handen bedekkend, opdat zij, als aardsche en onwaardige wezens, niet het heilig wonder zouden zien, dat daar geschiedde.

Was de Radjah niet dood?

Men had gezien, dat hij zich plotseling oprichtte en als een bovenaardsch wezen, met de jonge vrouw in zijn armen, van den brandstapel verdween.

Lord Lister was tot een wanhopig besluit gekomen. Hij wilde de ongelukkige redden, redden tot elken prijs.

Zoo was hij voorzichtig tot achter den brandstapel geslopen en was aan die zijde naar boven geklauterd. Niet denkend aan zijn eigen leven, hurkte hij in elkaar, toen de beide priesters, op eenigen afstand van hem, het offer hadden neergelegd.

Op het oogenblik, waarin de vlammen uit het hout sloegen, had hij met gespierden arm de bewustelooze vrouw beetgepakt en zich met zijn last naar beneden gehaast.

Brand stond dichtbij met de paarden. Hij hield zijn geweer gereed om, zoo noodig, zijn vriend voor dreigende gevaren te kunnen beschermen.

Toen hij den redder met de jonge vrouw in

zijn arm door de vlammen naar beneden zag klimmen, maakte hij direct de teugels der paarden los. Snel als de bliksem was Lord Lister op zijn Barbariisch paardje gesprongen en had de nog steeds bewustelooze weduwe van den Radjah vóór zich dwars over het zadel gelegd.

Even handig sprong Brand in zijn zadel en voort ging het in vliegende vaart.

Dit alles was zeer snel in zijn werk gegaan.

Toen de bijgeloovige vrees der Indiërs een weinig was verdwenen, keken zij op en nu zagen zij in de vlammenzee van den brandstapel duidelijk het lijk van den Radjah liggen. Nu werd het hun duidelijk, dat hier geen sprake was van een wederopstanding van den doode, maar van het ontvoeren der weduwe door een vreemdeling, een ongeloovige!

Een ontzettend geschreeuw weerklonk. Verwenschingen en vloeken volgden de vluchtelingen.

De bewustelooze vrouw in zijn armen gekneld, vloog Raffles, gevolgd door Brand, voort door de Oostersche oerwouden. (*Zie het titelblad.*)

Maar de bedrogen Indiërs bedachten zich niet lang. Voor zich uit zagen zij de vluchtende gestalten met hun slachtoffer zich door het bosch verwijderen. Als één man snelden zij hen achterna, met de wapens in de hand, gereed, om tot elken prijs hun proef opnieuw te bemachtigen.

De soldaten, die de priesters en fakirs gevolgd waren, en voorzien waren van vuurwapenen, bleven staan om hun geweren aan te leggen, maar het was uiterst moeilijk hun doel onder schot te krijgen, daar de vele en dichte boomen even zoo vele beletselen waren. Toch schoten zij en de knallen hunner geweren weergalmden door het woud met geen ander resultaat echter, dan dat zij een hunner eigen geloofsgenooten raakten, die doodelijk gewond neerstorte.

Een kogel trof het hoofddeksel van Lord Lister, een bewijs, dat de Indiërs niet slecht hadden gemikt.

Weldra echter werd de afstand tusschen de vluchtelingen en hun vervolgers te groot, de kogels en pijlen konden hun doel niet meer bereiken en de beide dappere helden waren met hun moeilijk verworven buit uit het oog verdwenen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Op de vlucht.

Niet ver van de kust verheft zich het Malabergebergte, dat met zijn woeste bergspleten en kloven heerlijke en romantische natuurtafereelen biedt.

In een dezer kloven lagen drie rijkameelen te rusten, terwijl twee paarden aan boomstammen waren vastgebonden. Twee blanke mannen, drie kleurlingen, welke de bedienden der beide blanken waren, en een jonge vrouw hadden hier een rustplaats gezocht.

Het waren de redders, die de jonge weduwe van den Radjah aan den dood hadden ontrukkt, en hun gezellen.

De vluchtelingen hadden den naasten weg naar het gebergte gekozen, omdat zij hoopten, zich in de rotsspleten beter te kunnen verbergen, wanneer de vervolgers hun spoor mochten ontdekken.

Het paard van Lord Lister had zich bij de overhaaste vlucht aan den achterpoot bezeerd en kon daardoor niet langer den dubbelen last dragen. Men was dus gedwongen geweest, deze rust te nemen, om nieuwe plannen te maken.

De weduwe van den Radjah was reeds gedurende den dollen rit eenigszins tot bewustzijn gekomen en nu was zij de verlamme uitwerking van den drank, die men haar had doen drinken geheel te boven.

Maar met het teruggekeerde bewustzijn was de pijn gekomen, die de brandwonde in de hand haar veroorzaakte. Het was een groote, gapende wonde, die niet langer onverzorgd kon blijven, om infectie te voorkomen. Dit was dan ook een der voornaamste redenen geweest, waarom men zoo spoedig halt had gehouden.

Onder de vele takken van wetenschap, die Raffles beoefende, behoorde ook de geneeskunde, waarin hij meer dan een amateur was. Hij had eenige jaren de heelkunde en chirurgie beoefend, door de colleges te volgen van een beroemd professor te Londen en hij had reeds meermalen met succes zijn kennis en handigheid ten dienste der lijdende menscheid in practijk gebracht.

Ook nu zou hij daarvan veel genoeg hebben.

De arme, jonge vrouw, aan een weelderig leven gewoon, kon de brandende pijn van de wonde haast niet doorstaan. Zij uitte geen klacht, maar beet hare lippen bijna stuk, om het niet uit te schreeuwen van smart.

Raffles zag dit, haastte zich haar gerust te

stellen en de noodige voorbereidselen te maken, om de wond volgens de regelen der kunst te verbinden.

In een der op de kameelen geladen koffers had hij allerlei instrumenten en geprepareerde patentgeneesmiddelen. Zonder zich één oogenblik te bedenken, wist hij onmiddellijk het juiste middel er uit te kiezen en nadat hij de wonde gezuiverd had, verbond hij deze zoo snel en handig, dat de jonge vrouw volstrekt geen pijn meer gevoelde en haar redder met een blik, overvloeiend van dankbaarheid, aanzag.

Daar zij nog steeds alleen in de dunne, neteldoeksche tunica was gekleed, die hare fraaigevormde, licht gebruinte ledematen niet in het minst verborg, vervaardigde Brand voor haar een soort burnous van een wit laken, dat daarvoor uit een der koffers werd gehaald.

De dankbaarheid der jonge vrouw kende nu geen grenzen. Zij weende van dankbaarheid en geluk en kuste de handen van haar redders.

Raffles was vol belangstelling voor haar.

Op zijn verzoek vertelde zij, dat zij een Hindoemeisje was en de dochter van een rijken koopman in Puna.

Zij was, toen zij nog zeer jong was, naar Bombay gekomen, waar zij een goede Engelsche opvoeding had genoten. Dit kon men ook wel aan haar merken, want naar haar manieren en beschaving had men haar voor een welopgevoede Engelsche kunnen houden.

Haar naam was Kysagotami. Haar vader, de rijke koopman in Puna, stierf en zij werd uitgetrouwlijkt aan den ouden Radja. Maar na een halfjarig huwelijk reeds was zij weduwe geworden.

Zij had precies geweten, welk ontzettend lot haar als weduwe wachtte en was daarom gevluht. Men had haar echter spoedig gegrepen en de bloedverwanten van den overledene offerden haar op om te worden verbrand, omdat dan de groote rijkdommen van den Radja en de niet onbeduidende bruidschat, welken de wees mee ten huwelijk had gebracht, hun deel zou worden.

Lord Lister vroeg, waar die schatten zich bevonden en Kysagotami vertelde, dat alle bezittingen van den Radja, al het goud, de edelsteenen, wapens en kleinoodiën, zooals steeds bij de verbranding, meegevoerd werden in den wagen, waarop de godin van liefde en dood troonde.

Die schatten werden dan gebracht in den

tempel, waarin het offer den laatsten nacht moest doorbrengen en daar gewijd aan den God Siwa.

„Hoe lang blijft de schat daar?” vroeg Raffles.

„Het daglicht moet den schat tweemaal beschijnen,” klonk het antwoord, „daarna wordt deze in plechtigen optocht door de priesters afgehaald. Het tiende deel van den schat valt dan in handen van de priesters van Siwa, de rest is voor de bloedverwanten.”

Raffles knikte met het hoofd, terwijl zijn grijze oogen met een metaalglans schitterden en zei:

„Begrepen. Het zou mij echter een onuitsprekelijk genoegen zijn, de Siwa-priesters eens op hun neus te laten kijken. Waartoe zouden wij wachten, tot de schat verdeeld is? Wij zullen hem in zijn geheel gaan halen! Tweemaal moet het daglicht den schat beschijnen; wij hebben dus tot morgenavond tijd.”

Kysagotami volgde dit korte gesprek met teekenen van groote vrees. Zij verstond ieder woord, want zij kende evengoed Engelsch als haar moedertaal. Toen Lord Lister zweeg, sprak zij met gevouwen handen en op smee-kenden toon:

„Doe dat niet, heer! Gij hebt reeds uw leven gewaagd, toen gij mij hebt gered, nu wilt gij het voor den tweeden keer op het spel zetten. Bedenk, dat u, wanneer gij in hun handen valt, de wreedste marteldood wacht. Ik ken die menschen; zij zijn duivelachtig wreed in het uitvinden der ontzettendste kwellingen.”

Maar Lord Lister antwoordde met vaste stem:

„Maak u over ons niet bezorgd! Geen Brahmapiester, geen fakir, niemand zal ons een haar krenken. Wij zullen den schat gaan halen en op die manier de afschuwelijke priesters en de wreede familieleden naar behooren straffen.”

Kysagotami wierp zich zelfs voor Raffles op de knieën en bezwoer hem met heete tranen, van zijn plan af te zien.

Zijn blikken hingen aan de schoone vrouw. Zacht streek hij met zijn hand over haar hoofd en sprak, terwijl hij de knielende ophief:

„Ik dank u voor uw bezorgdheid om ons leven, Kysagotami, maar wij zullen den priesters hun schat ontrukken, zonder het leven te verliezen, want uw gebed zal ons beschermen.”

Met duidelijke woorden deelde Lord Lister nu zijn bevelen uit. Zijn plan was om in den loop van den volgenden dag den schat te halen, omdat hij berekende, dat de lieden, die bezig waren de ontvoerde vrouw te zoeken, dan ver genoeg van den afgodstempel verwijderd zouden zijn, zoodat van die zijde geen ontdekking te vreezen was.

Men zou gedurende den nacht langzaam

terugrijden en dan zouden Kysagotami en de bedienden rust nemen, terwijl Raffles en Brand een poging zouden wagen om den schat te bereiken.

Tot zoover was alles afgesproken. Juist zouden de laatste voorbereidselen tot vertrek worden gemaakt, toen uit de verte verwarde geluiden werden vernomen.

Dadelijk was alles in het kleine kamp in beweging. Het was allen duidelijk, dat daar misschien de dood dreigde.

Het geluid werd sterker en sterker, men kon reeds duidelijk enkele kreten en uitroepen onderscheiden.

Brand was omhoog geklauterd en had, loerend van achter een rotsblok, ontdekt, dat het de optocht van priesters, fakirs en volk was, die naar huis terugtrok en waarschijnlijk, in de hoop de vluchtelingen te vinden, het gebergte doorzocht.

Nu was de grootste voorzichtigheid noodzakelijk. Als één enkel geluid de aanwezigheid der Engelschen in het ravijn verried, waren zij verloren.

Toen men den stoet hoorde naderkomen, hadden de bedienden zich ter aarde geworpen om hun goden aan te roepen. Het was Lord Lister bijna onmogelijk om de van angst bijna krankzinnige menschen weer tot bedaren te brengen. Eindelijk gelukte hem dit echter. Het was trouwens ook hoog tijd, want de stoet was nu zóó nabij gekomen, dat men de woorden, die gesproken werden, duidelijk kon verstaan.

Vluchten was onmogelijk. Men moest rustig in de rotskloof wachten en hopen, niet opgemerkt te zullen worden.

Wat de vluchtelingen moesten aanhooren omtrent het lot, dat hun wachtte, wanneer zij ontdekt zouden worden, was niet in staat om hen op te wekken. Natuurlijk liep het gesprek van de massa alleen over den roof van Kysagotami.

Men schimpte en schold in de bloemrijke Indische taal op de ongeloovigen, die Brahma hadden getrotseerd en men dreigde hen met alle straffen van den hemel en de aarde.

Zoo bewoog de stoet zich op een kronkel-pad voort, tamelijk ver beneden de schuilplaats der kleine karavaan.

Lord Lister had een smalle spleet in de rotsen ontdekt, waardoor hij het pad kon overzien. Van hier volgde hij elke beweging daar beneden met scherpen blik. Hij zag duidelijk, hoe de optocht in tamelijk snel tempo steeds meer in Westelijke richting trok, om weldra achter de rotsmassa's te verdwijnen.

Een zucht van verlichting ontsnapte aan zijn lippen en hij sprak, snel opstaande:

„Gered! Maar nu moeten wij er uit om nog heden den schat te gaan halen!”

Toen het woord „gered” van Raffles' lippen klonk, had groote vreugde zich van allen mees-

ter gemaakt, maar deze blijdschap werd door hetgeen de dappere Engelschman erop liet volgen, weer getemperd. Vooral Kysagotami hief smeekend haar handen op.

Maar Lord Lister sprak met een opgeruimden glimlach:

„Nu wij hebben gezien, dat het terrein veilig is, is er geen enkele reden, langer te dralen. Dus: Voorwaarts, naar den schat van den Siwa!”

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De roof van den schat.

De pagode van Nyagrodha lag in diepe rust. Het was nacht. Het maanlicht bescheen de grootsche lijnen van den tempel, dezen in reusachtigen schaduw op den bodem afteeknend.

Uit het dichte oerwoud klonk een geheimzinnig gekraak en geritsel. Dit werd steeds sterker en eindelijk kwamen twee ruiters uit het struikgewas te voorschijn. Toen zij de open plek voor den tempel hadden bereikt, stegen zij af en bonden hun paarden aan boomstammen vast.

„Dat komt ons uitstekend te pas! Die oude vriendin helpt ons bij ons werk,” zei Lord Lister, naar de maan wijzend.

Heinde en ver was geen levend wezen te bespeuren.

Roerloos stond het tropische oerwoud in al zijn majesteit achter hen. Geen blad bewoog en de lianen en slingerplanten tusschen de boomen hingen onbeweeglijk als in eeuwige ruste. Slechts hier en daar kraakte een tak als een aap, hoog boven in de boomen, zich in zijn slaap bewoog. Achter den tempel strekte zich een golvende hoogvlakte uit, waarop de maan haar bleeke stralen wierp en waaruit bleek, dat zich niemand in de onmiddellijke nabijheid bevond. De beide vrienden liepen daarom, zonder eenige voorzichtigheid in acht te nemen, over de door de maan beschenen open plek naar den ingang der pagode. De ervaringen van den vorigen nacht hadden hun geleerd, dat zij slechts door de deur den tempel konden binnenkomen.

Zij hadden thans uit hun zadeltasschen allerlei werktuigen meegenomen. Een breekijzer werd tegen het slot van de deur gezet en eenige doffe slagen weerklonken.

Hoewel dit geluid zeker niet tot op verren

afstand doordrong, was het toch zeker hoorbaar in een kring van enkele tientallen meters, hetgeen mocht blijken uit het plotseling uit het duister te voorschijn komen van een witte gedaante, die niets anders bleek te zijn dan een tot de tanden gewapende Indiër.

Lenig als een kat sloop hij tot aan den hoek van den tempel, om te kunnen zien, wat daar gebeurde.

Zijn zwarte oogen vonkelden onder de witte kap van zijn burnous. Het donkerbruine gezicht was verwrongen van woede; zoodat de witte tanden tusschen de smalle lippen schitterden.

Hij hurkte tot op den grond neer, en plotseling legde hij zijn geweer aan, dat rijk met paarlemoer en edelsteenen was versierd. Een schot knalde en rakelings vloog de kogel langs Brand's hoofd.

Op hetzelfde oogenblik staakten de beide vrienden hun werk, bliksemsnel hun geweren opnemend.

Lord Lister had den verraderlijken witten burnous, die om den hoek wegfladderde, gezien en was hem nagesneld, maar de Indiër was reeds in het donkere struikgewas achter den tempel gevlucht.

„Hallo! Een vroolijke jacht!” riep Raffles tot zijn vriend, en samen snelden zij den vluchteling na.

De Indiër scheen echter verdwenen te zijn.

Plotseling zag Lord Lister naast een dikken boomstam iets wits schemeren. Hij wilde voorwaarts snellen, toen opnieuw een schot weerklonk. In hetzelfde oogenblik had hij zich plat op den grond geworpen en de kogel floot over hem heen, zonder schade aan te richten. Hij snelde voorwaarts, maar nu knalde achter hem een schot.

Een tweede Indiër, die binnen in den tempel had gewaakt, was op het gerucht naar buiten gekomen en had zijn geweer op den dichtbijstaanden Brand afgeschoten. Maar ook deze kogel miste zijn doel.

Brand keerde zich snel om en zag ook deze gestalte in het kreupelhout verdwijnen. Hij wijdde nu weer zijn geheele aandacht aan zijn vriend en snelde nu toe om dezen de behulpzame hand te bieden.

Lord Lister was onbevreesd vooruitgedrongen en had lenig en buigzaam als hij was den Indiër, die op hem had geschoten, weldra ingehaald en gegrepen. Als een ijzeren schroef omklemde zijn handen den hals van den kleurling. Deze greep in zijn gordel en haalde daaruit een lang, Indisch mes te voorschijn om dat zijn vijand in de borst te stooten.

Maar Raffles had deze beweging gezien en liet nu den hals van zijn vijand los. Hij greep de polsen van den man vast en lichtte hem tegelijkertijd een beentje. Als één witte massa rolden beiden in het stof om en om. Het werd een worsteling op leven en dood. Hoewel Raffles meer spierkracht bezat dan de Indiër, was laatstgenoemde toch in het voordeel, omdat hij over meerdere wapens beschikte. Raffles had alleen zijn revolver, maar kon het wapen niet bereiken, daar het in zijn achterzak zat.

De Indiër had van een onbewaakt oogenblik partij getrokken, om zijn rechterhand los te wringen en het volgende moment had hij zijn lang, puntig mes in zijn vuist. Maar wederom zag Raffles het gevaar, dat hem dreigde. Met een handige beweging greep hij de hand, die het mes hield, beet, wrong dit lichaamsdeel naar achteren, zoodat de vingers zich ontspanden en het mes moesten loslaten.

Toen bracht Raffles zijn rechtervuist een halve meter achterwaarts en vlak daar bovenop een meter voorwaarts, zoodat hij den Indiër precies tusschen de oogen trof.

Zonder een kik te geven zonk de man als een blok in elkaar.

Intusschen was Brand op het tooneel van den strijd aangekomen en hielp nu zijn vriend, den bewusteloozen Indiër te binden.

De wapenen, welke deze in den gordel droeg, evenals zijn geweer, namen zij hem af, waarna zij den man den tempel binnen sleepden.

„Al heeft hij ons ook willen vermoorden, daarmee deed hij eigenlijk niet meer dan zijn plicht en hij heeft niet verdiend om hier mischien door wilde dieren te worden verscheurd,” zei Raffles tot zijn vriend.

„Waar zou de tweede kerel gebleven zijn?” vroeg Brand.

„Die zal zich wel uit de voeten hebben gemaakt, toen hij zag, dat het met zijn kameraad slecht afliep,” meende Raffles.

„Het is te hopen,” antwoordde Brand, „het

zou anders onaangename gevolgen voor ons kunnen hebben.”

„Hoe meen je dat?” vroeg Raffles.

„Als hij den geheelen volksstam, en vooral de priesters, ervan in kennis stelt, zijn wij verloren.”

„Maar Charly, hoe zal hij zoo gauw hulp kunnen doen aanrukken? Als de menschen komen, zijn wij allang met den schat in veiligheid.”

Beide vrienden hadden intusschen den omte trek van den tempel nog eens afgezocht, zonder een spoor van den tweeden wachter te kunnen ontdekken. Daarom keerden zij nu in het gebouw terug om den schat te zoeken.

Zij lieten hunne electriche zaklantaarns ontgloeien en zagen dat de pagode, die boogvormig was opgetrokken, een zwaar gouden beeld van den God Siwa bevatte. Dit is de derde God van de Indiërs.

Voor dit gouden beeld stond een steenen offeraltaar.

Raffles keek eens in de overigens kale ruimte rond en zei:

„Drommels! Zou ons werk voor niets zijn geweest? Hier is toch geen schat verborgen. Dien braven kerel daar, (op het afgodsbeeld wijzend) die van massief goud schijnt te zijn gemaakt, zullen wij nauwelijks van zijn plaats kunnen krijgen, laat staan, dat wij hem zouden kunnen meenemen.”

„Edward, als wij den bewaker eens vroegen. . . .” opperde Brand.

„Dan zou hij ons toch niets vertellen,” viel Lord Lister zijn vriend in de rede.

Onderzoekend keek hij den Indiër, die gebonden op den grond lag, aan. De man was intusschen weer tot bewustzijn gekomen.

Raffles dacht even na en zei toen:

„Nu, wij zouden het kunnen probeeren.”

Den geboeide naderend, vroeg hij in diens taal:

„Wil je ons vertellen, waar de schat van de weduwe van den Radja is geborgen?”

Een vijandige blik schoot uit de oogen van den geboeide en knarsend sloeg hij zijn tanden op elkaar.

Brand en Raffles wisselden snel een blik van verstandhouding. De laatste greep het lange, Indische mes, waarmee de kleurling hem zoeven bijna had gedood, zette het den gevangene op de borst en zei:

„Als je mij de plek niet noemt, stoot ik toe.”

Het gelaat van den Indiër was verwrongen van woede.

„Hond, stoot toe!” siste hij. „Nooit zal je mij een bekentenis ontlokken, die den heiligen Siwa zou kunnen kwetsen!”

Raffles legde het mes neer en zei in het Engelsch tot Brand:

„Wij moeten ons zelf helpen, als wij ons doel willen bereiken. Kom, Charly, wij zullen

eens zien, of deze oude heer den schat niet bezit."

Bij die woorden wees hij glimlachend op het zittend godenbeeld.

Samen beproefden zij nu het zware beeld op zij te schuiven.

Toen de geboeide Indiër zag wat de beide vrienden gingen doen, ontsnapte een kreet van woede aan zijn lippen.

„Roovers," schreeuwde hij, „willen jullie met jullie vervloekte vingers van het heiligdom afblijven? De groote Siwa zal je straffen!"

„Daarin zou hij gelijk kunnen hebben," lachte Raffles, „want als dit gouden heerschap omvalt, zou het ons een paar ribben kunnen kosten."

De kreet van woede van den Indiër echter, had den beiden vrienden bewezen, dat zij op het goede spoor waren en dapper zetten zij hun werk voort. Het beeld was wel buitengewoon zwaar, maar eindelijk gelukte het hun toch om het van zijn plaats te krijgen.

Toen men het afgodsbeeld ongeveer voor een derde van zijn steenen voetstuk had geschoven, vertoonde zich daarin een klep, die door middel van een ijzeren ring opgelicht kon worden. Dit was echter onmogelijk, zoolang het zware beeld, al was het ook gedeeltelijk, er op stond. Er bleef hun dus niets over dan het geheel te verwijderen.

Het gelukte den beiden vrienden eindelijk met vereende krachten om het afgodsbeeld van zijn voetstuk te krijgen. Maar het was zoo zwaar, dat zij het niet lang konden vasthouden. Zoowel Raffles als Brand liet het einde, dat elk vasthield, glippen. Zij sprongen opzij en met een doffen bons plofte het beeld op den grond.

Toen de Indiër het beeld van zijn heiligen God Siwa zag neervallen stiet hij een kreet van ontzetting uit. Hij dacht niet anders dan dat nu de toorn van den God den tempel en de schenders van het heiligdom zou verpletteren.

Maar niets van dien aard geschiedde.

Slechts de uitgestrekte arm van het beeld was bij den val afgebroken en op den vloer gevallen.

Raffles had den afgebroken arm opgeraapt en oplettend bekeken. Hij zag duidelijk, dat het beeld werkelijk van massief goud was. Lachend boog hij voor het afgodsbeeld en sprak:

„Wij danken u, groote Siwa, dat gij ons uw gouden arm hebt geschonken. Het hoofd was ons liever geweest, want dat heeft meer waarde — — — aan goud! Maar we moeten tevreden zijn."

Bij die woorden stopte hij den gouden arm in een zak, die was meegebracht om den schat te vervoeren.

Brand had intusschen het afgodsbeeld nauwkeuriger bekeken en zei tot zijn vriend:

„Edward, ik geloof, dat het hoofd van het beeld niet slechts meer waarde heeft door het grooter gewicht aan goud, maar dat het ook nog een kostbaarder schat verbergt. Kijk eens, welke gloed uit dat oog straalt."

Raffles liet het licht van zijn elektrische zaklantaarn naar boven schijnen en was verstomd over den heerlijken glans, die door het rechteroog van het afgodsbeeld werd uitgestraald. Dat oog bestond uit een robijn van onschatbare waarde en ongekende grootte.

„Je hebt gelijk, Charly, dat is een kleinood van fabelachtige schoonheid en onmetelijke waarde," zei Raffles. „Het zou zonde zijn, als wij dat hier achterlieten en ik denk, dat de oude heer met één oog nog genoeg zal kunnen zien; de andere steen schijnt mij het meemen niet waard te zijn."

Met behulp der meegebrachte werktuigen was de steen spoedig losgemaakt.

De woede en angst van den Indiër schenen nu het toppunt te bereiken. Zijn oogen werden onnatuurlijk groot, zijn aderen zwollen op tot dikke koorden bij zijn wanhopige pogingen om zich te bevrijden en hij jammerde onophoudelijk:

„Heilige Brahma, bescherm ons! Het oog! Het oog!"

Terwijl Raffles nog bezig was, den steen los te maken, had Brand de klep in het voetstuk opgelicht. Toen de beide vrienden het licht hunner lantaarns in de opening lieten vallen, vonkelde en schitterde het voor hun oogen. Millioenen vonken schenen hun tegen te stralen. Het was een onmetelijke schat aan edelsteenen, gouden en zilveren munten, welke daar verborgen was.

Bij het plotselinge ontgloeien der elektrische lampen was de gevangen Indiër geweldig geschrokken. Zijn gelaat toonde groote vrees. Hij scheen deze hem geheel vreemde en onbegrijpelijke instrumenten voor een uitvinding van den duivel te houden en de beide vrienden misschien voor bondgenooten van den kwaden geest.

In korten tijd hadden de indringers den geheelen schat in den meegebrachten zak en in twee linnen buidels verpakt. Nadat dit werk was afgeloopen, wierpen zij de klep dicht. Brand keek naar het geschonden afgodsbeeld en vroeg:

„Zouden wij het beeld niet weer op zijn plaats brengen, Edward?"

„Maar, kerel!" klonk het antwoord. „Wij hebben onze krachten meer noodig, dan dat wij ze op die manier zouden verspillen! Laat dat beeld daar maar liggen! Dan begrijpen de priesters dadelijk, dat hun erfenis verloren is."

Lord Lister had zich lachend tot den gevangene gewend en zei:

„Mijn vriend, laat de tijd je niet al te lang vallen. Voor je eigen veiligheid moeten wij de deur sluiten en je in donker achterlaten.”

Met een blik vol haat keek de Indiër zijn tegenstander aan en mompelde:

„Gaat maar heen, Christenhonden, de wraak van Brahma zal je spoedig treffen. Ik zal juichen, als men je ingewanden voor de wilde dieren zal werpen. Men zal je vervloekte vingers afhakken, omdat je het wonderdadige oog van den heiligen Siwa hebt gestolen en je tongen zal men uittrekken, omdat je een bewaker hebt bespot!”

De beide vrienden luisterden verder niet naar de dreigementen van den Indiër en verlieten den tempel, de deur in het slot werpend.

Het was buiten helsch donker. De maan was ondergegaan en zij moesten op den tast zich naar de plek begeven, waar zij hunne paarden hadden achtergelaten.

Het duurde eenigen tijd vóór zij daarin slaagden. Maar toen zij hun electriche lantaarntjes nog eens lieten schijnen, zagen zij, dat slechts de bruine merrie van Brand nog op dezelfde plek stond. De grijze hengst van Raffles was verdwenen.

Brand stelde voor, om den omtrek nauwkeurig te onderzoeken, maar na eenig nadenken verwierp Raffles dit voorstel, daar hij onmiddellijk bedacht, dat hij een domheid had begaan, om de paarden onbewaakt achter te laten. Hij had er beter aan gedaan, ze mede den tempel in te nemen en zodoende onder zijn oogen te houden.

Nu was naar alle waarschijnlijkheid de Indiër, die Brand met zijn gewerschot op de vlucht had gedreven, teruggekomen en had, liever dan zich aan den ongelijken strijd van één tegen twee te wagen, het paard gestolen

en er mede van door gegaan, om hulp te halen. Zij mochten nog van geluk spreken, dat hij ook het tweede paard niet aan den teugel medegevoerd had.

Nu was groote voorzichtigheid en haast aanbevolen, als de beide vrienden niet in hachelijke omstandigheden wilden komen.

„Dat is een kwaad ding,” zei Lord Lister met bewolkt voorhoofd.

Zij begrepen beiden, dat het eene paardje niet twee ruiters en den zwaren schat kon dragen.

Snel besloten sprak Raffles:

„Vooruit, Charly, jij op het paard! Ik zal, zoo snel het gaat, er achteraan loopen.”

Brand wilde tegenspreken, maar Lord Lister vervolgde:

„Het is beter, dat jij het paard eerst berijdt, want jij bent lichter dan ik. Later kunnen wij eens omwisselen. En nu vooruit, want de tijd is kostbaar! De Indiër heeft met ons paard veel tijd gewonnen en wij zullen natuurlijk veel tijd verliezen. Ik heb echter niet den minsten lust om af te wachten tot de bedreigingen van onzen vriend verwezenlijkt zullen worden, want ik wil nog menig goed glas wijn over mijn tong laten gaan.”

Het onverstoort goede humeur van Lord Lister deed spoedig het pijnlijke van den toestand vergeten en het kleine paardje, beladen met de rijke schatten van den Radjah, draafde weldra lustig voorwaarts, terwijl Lord Lister zich aan den stijgbeugel vasthield en zich inspande, gelijken tred te houden met den snellen gang van het beest, waarin hij wonderwel slaagde.

Toch ging het niet zoo snel, als zij wel gewenscht hadden.

ZESDE HOOFDSTUK.

De slangenbezweerder.

Op nauwelijks een halve mijl afstands van den tempel was de plek, waar de bedienden van Raffles waren achtergebleven, om met de jonge weduwe op den afloop der gevaarlijke expeditie te wachten.

Hoewel Lord Lister had beproefd, gelijken tred te houden met het dravende paard, was er toch meer dan een half uur verlopen, eer zij de legerplaats bereikten, want het terrein was niet overal effen geweest.

Met luid gejubel werden de beide Engelsen begroet, toen zij bij het eerste ochtendgloren aankwamen.

Vooraf Kysagotami kon nauwelijks woorden genoeg vinden om uiting te geven aan haar vreugde, toen zij haar beide redders, voor wier leven zij zoozeer had gevreesd, behouden terug zag.

Brand liet haar de rijke schatten zien en Kysagotami was overgelukkig. Toen Raffles

echter den kostbaren robijn uit zijn vestzak nam, verbleekte zij en uitte een kreet van ontzetting. De Indische bedienden, die ook reikhalzend stonden te kijken naar de schatten, wierpen zich ter aarde, sloegen met de vuisten op hun borst en schenen buiten zichzelf te zijn van schrik.

Raffles wist niet, wat hij van dit alles moest denken en vroeg Kysagotami naar de oorzaak van haar ontsteltenis.

Deze verklaarde hem toen, dat de robijn, het oog van het afgodsbeeld, een wonderdadige reliquie was, die door de Brahmanen hoogelijk werd vereerd. De diefstal van den schat, zelfs de roof van den gouden arm was niet zoo erg als het wegnemen van deze kostbaarheid, die wegens haar wonderdadige werking niet te vervangen was.

Kysagotami wilde zich niet laten geruststellen, want zij beweerde, dat deze steen hun allen ongeluk moest aanbrengen, omdat de priesters niet zouden rusten, eer zij het wonderdadige oog terug hadden.

Raffles lachte bij die woorden en het gelukte hem ten slotte ook de Indischen op andere gedachten te brengen.

Kysagotami verzocht hem vervolgens den geheelen schat te willen behouden.

De Groote Onbekende antwoordde echter:

„Zeker, ik ben bereid, den schat voor u te bewaren, totdat wij gelegenheid hebben gevonden om in Bombay of Mangalur voor uw toekomst te zorgen.”

Diepe droefheid lag op het gelaat der jonge weduwe te lezen toen zij deze woorden hoorde. Zij legde Raffles uit, dat het haar onmogelijk was, in Indië te blijven.

Met groote overtuiging vertelde zij, terwijl zij verschillende voorbeelden aanhaalde, dat zij voortaan geen oogenblik meer zeker zou zijn van haar leven, daar zij zeker wist, dat men haar vroeg of laat toch zou ontvoeren, om haar, na gruwelijke martelingen, aan den vlammendood prijs te geven.

Met roerende woorden en haar gekwetste hand opheffend, smeekte zij haar redder, zich ook verder over haar te willen ontfermen.

„Goed, Mylady, als gij dat verlangt,” hernam Raffles, snel besloten. „Daar wij echter naar Indië zijn gekomen om een andere zending te vervullen, kan ik alleen dan gevolg geven aan uw verzoek, als gij bereid zijt, alle tochten mee te maken en alle gevaren te trotseeren, die ons misschien nog wachten. Dat, wat wij hier te doen hebben, hangt ten nauwste samen met het lot van twee vrouwen in Londen, die, evenals gij, Indisch bloed in de aderen hebben.

„Is onze zending tot een goed einde gebracht, dan wil ik u gaarne naar die beide vrouwen brengen, die u zeker met vreugde

zullen begroeten en zich uw lot zullen aantrekken.”

Kysagotami bewilligde gaarne in deze voorwaarden en behoorde van af dat oogenblik tot de karavaan van den Lord.

De Groote Onbekende scheen echter niet volkomen tevreden te zijn. Met een ernstigen trek op het gelaat liep hij heen en weer.

Zijn vriend Brand ging naar hem toe en ondervroeg hem naar de oorzaak van zijn mismoedige stemming. Deze had alle reden van bestaan.

Eerstens was het niet te loochenen, dat het voortzetten der reis niet bespoedigd zou worden door de tegenwoordigheid van een vrouw, die bovendien, gewond was. Oorspronkelijk had de karavaan slechts drie kameelen en twee paarden bezeten, zoodat de vermeerdering van het aantal reizigers een uitbreiding der transportmiddelen vereischte, maar nu ook nog een der paarden door den wachter van den tempel gestolen was, beschikte men slechts over vier rijdieren bij een aantal van zes personen; dat kon noodlottig voor allen worden, vooral omdat men er rekening mee moest houden, dat de Brahmanen de roovers van den heiligen schat zouden achtervolgen en men dus steeds voorbereid moest zijn op een snelle vlucht. Het was dus noodzakelijk om nieuwe vervoermiddelen te zoeken.

Maar hoe en waar?

Op en neer loopend, was Raffles bij den nauwen ingang van het ravijn gekomen, waar de karavaan haar rustplaats had.

Daar zat met over elkaar gekruiste beenen Nyanatiloka, een der Indische bedienden van den Lord. Hij had een klein fluitje uit zijn lendeschort te voorschijn gehaald en begon nu daaraan vreemde, langgerekte klanken te ontlokken.

Lord Lister was blijven staan en keek naar de vreemde handelwijze van den Indiër. Nader tredend vroeg hij:

„Wat doe je daar?”

Nyanatiloka antwoordde niet, maar keek met strakken blik naar het struikgewas, dat den ingang der rotskloof omgaf.

Een vreemd geritsel ontstond en plotseling zag Raffles tot zijn verwondering den kop van een reusachtigen pyton te voorschijn komen. Met kleine schokken volgde ook het lichaam. Het afschuwelijke monster rekte zich uit en begon zich, op de maat der zwaarmoedige melodie, welke de Indiër uit zijn instrument te voorschijn haalde, heen en weer te bewegen.

Raffles had zich nog niet van zijn eerste verrassing hersteld, toen een nieuw geluid aan de andere zijde van het kreupelhout zijn opmerkzaamheid trok. Het geluid werd sterker en sterker en plotseling vertoonde zich ook daar de kop van een slang. Snel volgde het lange lijf, dat zich op den staart oprichtte en

in dezelfde maat met de andere slang de rhythmische bewegingen uitvoerde.

„Maar Nyanatikola, ben je dan krankzinnig, om die vreeselijke beesten te lokken?” riep Raffles.

De Indiër antwoordde niets, maar schudde bijna onmerkbaar het hoofd.

De kleine Barbariische hengst, die men achter in het dal had vastgebonden, scheen de reptielen waar te nemen; hij steigerde hoog op met wijd opengesperde neusgaten en zijn angstig gehinnik weerklonk tot op verren afstand.

Op dit oogenblik kwam Brand van zijn natuurlijken uitkijk, die zich links, bovenop een rotsblok bevond, naar beneden gesneld en riep:

„Om Godswil, Edward, de vervolgers naderen!”

Hij had in de verte een troep tot aan de tanden gewapende Indiërs zien naderen aan wier spits drie priesters in hun bonte Oostersche gewaden reden en een bedelmonnik in zijn gele kaftan, die de geheele bende scheen aan te voeren.

Nyanatikola had, terwijl hij de fluit met zijn linkerhand vasthield, en onophoudelijk de vreemde, eentonige melodie liet hooren, met de rechterhand zijn bovenkleeren uitgetrokken, zoodat hij nu nog alleen een lendenschort en den onontbeerlijken tulband droeg.

Nu stond hij langzaam op, trad eenige schreden naar voren, hurkte daar weer neer en dwong zodoende de reptielen, ook buiten de kloof te blijven.

Het stampen, snuiven en angstige gehinnik van den Barbariischen hengst was zoo mogelijk nog sterker geworden; als dol trok het paard aan het touw, waarmee het was vastgebonden.

Een enkele blik overtuigde Raffles wat de oorzaak hiervan was.

Een derde reuzenslang was, gelokt door de tonen van den Indiër, uit een rotsspleet dichtbij de standplaats van het paard te voorschijn gekropen en naderde met groote snelheid den ingang van het dal.

Het paard steigerde als razend en trachtte met zijn hoeven den afschuwelijken vijand te verpletteren.

Het was een eigenaardig tooneel, dat zich aan de blikken der ontstelde toeschouwers vertoonde.

De groote slang scheen niet de minste notitie van haar omgeving te nemen; haar oogen gloeiden vurig en slechts die ééne wensch scheen het beest te bezielen, zoo snel mogelijk dichterbij de muziek te komen.

Raffles plaatste zich nu voor de rotsspleet en zag, dat de troep achtervolgers met groote snelheid naderde.

De drie kameelen beefden van angst voor

de slangen, en waren, zonder geluid te geven, in een hoek tegen elkaar aan gekropen.

Hoewel de bedienden en Brand zich alle moeite gaven om het paard te kalmeeren, gelukte dit hun niet.

Raffles zag het groote gevaar duidelijk in. Kwamen de vervolgers zóó dichtbij, dat zij het trappelen en hinniken van het paard konden hooren, dan betekende dit voor hen allen een zekeren dood.

Bliksemsnel doorkruisten die gedachten zijn brein. Er was slechts één weg tot redding: het paard moest worden opgeofferd.

Hoe zwaar ook dit nieuwe verlies den reizigers viel, er bleef geen andere keus over. Er mocht ook geen oogenblik langer gearzeld worden en zoo besloot Raffles, al was het ook met droevig hart, het dier te doodden.

Hij zou het liever met een kogel hebben neergeveld, maar de knal zou ongetwijfeld de vervolgers op het spoor hebben gebracht en zoo bleef hem niets anders over dan het dier op een geruischlooze wijze te doodden.

Hij greep het lange Indische mes, dat hij in den nacht den wachter van den tempel had afgenomen en stiet dat in den hals van het paard, den slagader doorsnijdend. Een groote bloedstroom spoot uit de wond en met een gerochel zakte het dier ineen.

Door deze snelle daad, die weliswaar de karavaan in nieuwe moeilijkheden bracht, scheen de kans op redding voor het oogenblik grooter.

En het was hoog tijd, want reeds bereikten de eerste vervolgers de kromming in den weg, waar de grot zich bevond. In ademlooze spanning wachtten allen op het verdere verloop der dingen.

Lord Lister, die zich weer dicht bij den uitgang van de kloof achter een boschje verscholen had, zag vlak voor zich een afschuwelijk tooneel.

De derde groote cobra, die het nu gedooide Barbariische paardje zoo had doen schrikken, zat hoog opgericht midden op het pad en bewoog zijn kop vlak boven het hoofd van den neergehurkten Indiër, zoodat deze nu omringd was door de drie reusachtige monsters.

De bedelmonnik, die aan de spits van den stoet reed, had de eentonige muziek gehoord en nu ook den slangenbezweerder opgemerkt; hij wendde zich tot de anderen en wees naar de groep.

Men liet de paarden langzamer gaan en onder het algemeen gemompel: „Ah, een heilige!” bogen allen met ver uitgespreide armen eerbiedig neer op den rug hunner rijdieren, om daarna in gestrekten draf verder te rijden, ten einde hun vijanden te achtervolgen.

Eerst nu begreep Raffles, wat de trouwe Nyanatiloka had bedoeld.

De Indiër wist, dat men hem voor een be-

zweerder van heilige slangen zou houden en had derhalve de gevaarlijke handeling met de vreeselijke beesten gewaagd.

Toen de vijanden uit het gezicht waren, stond hij op, wenkte de anderen om hem niet te volgen en liep langzaam, zonder zijn spel één oogenblik af te breken, naar een verwijderd boschje.

De slangen, die door de muziek volkomen gehypnotiseerd schenen, volgden hem met rhythmische bewegingen in hetzelfde tempo.

Brand had van uit zijn schuilplaats het geheele tooneel eveneens vol ontzetting gadeslagen en wendde zich nu tot Raffles, zeggend:

„De trouwe Nyanatiloka heeft zijn leven voor ons gewaagd. Hoe zal hij zelf zich nu van die gevaarlijke monsters bevrijden; zouden wij hem niet te hulp moeten komen?”

„Maak je niet bezorgd, beste jongen,” klonk het antwoord. „Hij zal de slangen nu door middel van zijn muziek naar een afgelegen plek lokken. En let dan maar eens goed op, wat hij doet. Ik weet wel zoo iets van slangen bezweren af en ik zou me al heel sterk moeten vergissen, als hij onze hulp noodig had.”

Raffles zweeg en beide vrienden volgden met belangstelling de bewegingen van den Indiër.

Deze was, al fluitend, voortgelopen en bevond zich nu vlak bij het boschje. Eensklaps wierp de man het bundeltje kleeren, dat hij in zijn hand had gehouden naar de reptielen, terwijl tegelijkertijd de melodie verstomde.

Op hetzelfde oogenblik week de betoovering, onder welker ban de dieren verkeerden en alle drie beten tegelijkertijd in het bundeltje kleeren, waar hun scherpe gebogen giftanden in bleven zitten.

Snel als de wind had de Indiër het mes, dat in zijn lendendoek stak, getrokken en hieuw met drie forsche slagen de drie koppen van de slangen af. De lichamen kronkelden nog even in een laatste stuiptrekking, maar de koppen bleven aan de gebogen tanden vastzitten in het goed.

Zonder verder naar zijn kleeren om te zien begaf de Indiër zich nu weer naar het ravijn, waar Raffles en Brand, vol belangstelling, hadden gekeken naar de moedige daad van den Indiër.

Om hem daarvoor te beloonen, schonk Raffles hem een geheel nieuw stel witte overkleeren, welke de man, onder het uiten van de nederigste dankbetuigingen aanvaardde.

Toen de drie mannen in het kleine kamp waren teruggekeerd en zij verhaald hadden op welke wijze het gelukt was de achtervolgers op een dwaalspoor te brengen, kwam de zorg voor hun verderen tocht weer boven.

Wij moeten nu trachten zoo spoedig mogelijk Mangalur te bereiken,” zei Raffles. „Hoe

dit ons zal gelukken, weet ik nog niet, daar wij voor zes personen, de bagage en den schat, alleen drie kameelen tot onze beschikking hebben.”

Hassan, de Mohammedaansche bediende van den Lord, naderde zijn meester en sprak:

„Sidi! — Hassan weet raad! — Toen wij deze schuilplaats betrokken, bemerkte Hassan niet ver van hier binnen een omheining een olifant, die aan een Hindoe behoort; misschien zou Sidi dien kunnen bemachtigen. Maar hij is kwaadaardig, die olifant, want Hassan zag, dat de Hindoe hem tot den „Mutsch” voorbereidde.”

Raffles, wien de beteekenis van dat woord niet duidelijk was, vroeg daarnaar en Hassan verklaarde hem, dat men olifanten kon dresseeren voor den oorlog door hun drie maanden lang slechts suiker en boter als voedsel te geven. Deze wijze van dressuur wordt „Mutsch” genoemd en sommige Indiërs kweeken de gevangen olifanten op die wijze op teneinde er een hooger prijs voor te ontvangen dan voor de gewone werkbeesten.

„Vooruit dan maar, Hassan,” zei Raffles, „wij zullen zien, of wij het dier van den eigenaar kunnen koopen.”

Hassan schoof zijn tulband op zij en krabde met een verlegen grijnslach het hoofd.

„Ja — maar, Sidi, wie zal den halfwilden olifant drijven? Hassan kan het niet.”

Lord Lister, die de juistheid van deze opmerking inzag, wendde zich tot den derden bediende met de vraag, of hij reeds olifanten had gedreven.

„O ja, heer, Amanda heeft reeds dikwijls op den nek van den geweldige gezeten om hem te leiden,” luidde het antwoord.

De Lord begaf zich nu zoo spoedig mogelijk met de beide bedienden op weg, om den eigenaar van den olifant te zoeken.

Deze was echter nergens te vinden en daarom besloot Raffles eenvoudig, ook zonder toestemming van den eigenaar, om het geweldige rijdier in bezit te nemen.

Daar het echter in strijd was met het edele karakter van Lord Lister, een arm mensch iets afhandig te maken, vulde hij een zakje met goud- en zilverstukken, bevestigde dat aan het eind van een der touwen, waarmee de olifant vastgebonden was geweest en bedekte het met een laagje zand om het aan de blikken van onbevoegden te onttrekken.

De olifant was nog jong en daarom, gelukkig voor de reizigers, nog slechts korten tijd voor de „Mutsch” voorbereid. Hij toonde zich vrij goedaardig en liet zich door den Indiër, die op den nek van het groote beest was geklommen, gewillig geleiden.

Men zette zich spoedig in beweging om de legerplaats te bereiken.

Lord Lister, die naast den olifant liep, keek toevallig achterom en zag hoe Hassan, die een eindje achter was gebleven, bezig was om het zakje met den koop prijs voor den olifant uit zijn schuilhoek te voorschijn te halen.

„Hassan, gauwdief, wat doe je daar? Wil je je dievenvingers wel eens thuis houden?” riep hij hem toe.

Hassan, die hevig schrok bij het hooren van deze woorden, gleed uit op den vochtigen bodem en sprak, terwijl hij Lord Lister met ongelukkig gelaat aankeek:

„Hassan wilde maar eens zien, of het mooie geld wel goed verborgen is.”

Raffles lachte hartelijk om het ongelukkige figuur, dat Hassan sloeg en riep, goed gehumeurd:

„Ik hoop dat je je er nu van hebt overtuigd, dat je bezorgdheid overbodig was; nu vooruit!”

Hassan volgde zijn meester met de handen diep in de zakken van zijn wijden broek, nog een laatsten afscheidsblik werpend op den onbereikbaren schat.

Op de legerplaats teruggekomen, werden in allerijl toebereidselen gemaakt voor de verdere vlucht.

Kysagotami en Brand kregen een plaats op den rug van den olifant, terwijl de Indische drijver op den nek van het dier zat.

Raffles, Hassan en Nyanatiloka, de slangenbezweerder, die er keurig in zijn nieuwe kleeren uitzag, bestegen de drie kameelen.

Raffles was van plan om langs den kortsten weg de buitenhaven van Mangalur te bereiken, zonder de stad zelf door te gaan.

Geen enkele bijzonderheid deed zich voor en weldra was de kust bereikt.

Een Hindoe, die, juist van zijn nachtelijke vischvangst was teruggekeerd, had zijn boot vastgelegd aan een vooruitstekend rotsblok van de kust en was bezig, zijn vangst op een laag karretje over te laden om, vergezeld door twee naakte, opgeschoten jongens naar de stad te rijden.

Het was op deze plek tamelijk eenzaam. Heel in de verte zag Raffles, die de vlugste kameel had bereden, verschillende groote en kleine schepen voor anker liggen, zoodat hij begreep, dat hij daarheen moest, wilde hij een gelegenheid vinden om over te steken naar de Laccadiven-eilanden, welke zich juist op het punt bevonden, dat op het stukje perkament uit den ring van den Indischen vorst, stond aangegeven.

Hij draaide zich daarom om, teneinde zijn metgezellen toe te roepen, dat de tocht nog een mijl of zoo moest worden voortgezet, toen hij plotseling een luiden kreet achter zich hoorde.

Het was Brand, die met zijn scherpe oogen

een schare ruiters uit het woud te voorschijn zag komen.

Er was geen twijfel mogelijk, dit waren de Brahmanen, die hen achtervolgden, want de gele kaftan van den bedelmonnik schitterde als goud in de stralen van de reeds hoogstaande zon.

Voor hen de bruischende zee, achter hen de bende vijanden, geen enkele redding scheen mogelijk!

Lord Lister, die bliksemsnel den gevaarlijken toestand overzag, had reeds zijn plan gemaakt.

De kleine zeilboot van den visscher was de eenige uitweg, die voor hen openstond.

Er viel niet aan te denken, zich in een strijd met den veel sterkeren vijand te begeven.

Kalm en duidelijk gaf Raffles zijn bevelen. De bagage en vóór alles de rijke schat van den Radja, werd snel in het vaarttuig geborgen.

In vliegende vaart waren allen van hun hooge zitplaatsen naar beneden gekomen. Het was juist bijtijds, want reeds floten de eerste kogels der vervolgers door de lucht.

Kysagotami, die bijna bezwijmde van angst en ontzetting, werd het eerst door Brand in de boot gebracht.

Hassan had het vaartuigje reeds losgemaakt en hield met zijn gespierde handen den paal vast, opdat hij de boot dadelijk zou kunnen afstooten, als allen aan boord waren.

Intusschen hadden de beide andere bedienden op bevel van Raffles dunne takjes bijeengegemaakt, die tot een bundel saamgebonden en aan den staart van den olifant bevestigd. Daarop waren zij in de boot gesprongen.

Zij staken het takkebosje aan.

De olifant, half razend van schrik en pijn, liet een oorverdoovend getrompetter hooren en rende in galop de Brahmanen tegemoet.

De drie kameelen hadden nauwelijks opgekeken, maar toen zij den brandenden bundel aan den staart van den dikhuid zagen, stieten zij angstkreten uit en holden den olifant na.

De vier voortsnellende dieren hadden in een paar oogenblikken den stoet der Brahmanen in volkomen wanorde gebracht. De paarden steigerden en verscheiden hunner holden met hun ruiters in galop landwaarts.

De olifant, wiens woede steeds grooter werd, zwaaide zijn slurf heen en weer, daarbij geluiden makend, die uit de hel schenen te komen.

Eén der paarden van de vervolgers, een grijze Barbariische hengst, steigerde zóó hoog voor den razenden olifant, dat hij achteroversloeg en zijn ruiter, een der priesters, onder zich begroef.

De olifant trapte woedend op het neergelopen paard. Den priester nam hij met zijn reuzentanden op en wierp hem in de hoogte.

Vol ontzetting zagen de anderen, hoe hun makker als een bal in de lucht werd geslingerd en daarna met een doffe slag op den rotsachtigen bodem neersmakte; er was slechts een vormlooze, bloedige massa van hem overgebleven.

Alle anderen sloegen nu met oorverdoovend geschreeuw op de vlucht. Niemand dacht meer aan vervolging en zoo konden de geredden in hun visschersboot ongehinderd de ruime zee bereiken.

Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk geven, koopt dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Op het eenzame eiland.

Een tamelijk sterke Noordoostenwind woei over de Arabische Zee en dreef het vaartuig der vluchtelingen naar den eilandengroep der Laccadiven.

De Indische bedienden, die van schrik en angst bij den overval der Brahmepriesters en hun gewapende landgenooten bijna zinneloos waren geworden, herademden nu en Kysagotami slaakte een zucht van verlichting.

Brand en de Mohammedaansche bediende Hassan bedienden het eigenaardige, bijna vierkante zeil, dat zich op de boot van den visscher bevond.

Raffles, die met vaardige hand stuurde, riep zijn vriend toe:

„Wij moeten trachten in zuid-westelijke richting aan te houden. Voor zoover mij bekend is, bevinden zich ten noorden der eilanden gevaarlijke riffen en zandbanken. Bovendien geloof ik, dat de wind draait.”

Die opmerking van Raffles was juist. De wind liep meer en meer om en dreef het vaartuig onmerkbaar in noordelijke richting.

Het viel den dapperen zeilers nu zeer moeilijk, nauwkeurig koers te houden, daar zij alleen konden beschikken over een zakkompas van Lord Lister. Eenige andere waardevolle instrumenten, die hun goede diensten hadden kunnen bewijzen, waren bij de overhaaste vlucht in den zak, die op den rug van den olifant hing, achtergebleven.

De toestand werd al spoedig gevaarlijk. Zes personen en de tamelijk omvangrijke bagage waren reeds te veel voor het kleine bootje; terwijl de inzittenden bovendien nog strijden

moesten tegen wind en golven. Daarbij brandde de zon onbarmhartig en maakte het verblijf in de boot op de schaduwlooze watervlakte volstrekt niet aangener.

De wind wakkerde meer en meer aan en joeg het vaartuig voor zich uit. De witte schuimkoppen, die rechts en links van de boot opspatten, brachten nu en dan een weldadige afkoeling.

Zoo hadden zij reeds een paar uur rondgedobberd, toen in de verte smalle, donkere strepen zichtbaar werden.

„Land!” riep Brand.

Lord Lister, die door zijn prismakijker tuurde, haalde echter de schouders op en trachtte met het kleine kompas de richting vast te stellen, daarna schudde hij nadenkend het hoofd en meende:

„Ik vrees bijna, dat wij uit den koers zijn geraakt en de Serostresbank naderen.”

Weldra bleek, dat hij gelijk had. Slechts met inspanning van alle krachten gelukte het hun, op de gevaarlijke bank vast te loopen.

Dit onaangename voorval had echter iets goeds, want men kon het nu over de richting eens worden.

Het gelukte vrij spoedig, het vaartuig weer vlot te doen geraken.

Hun weg thans in bijna pal zuidelijke richting nemend, bereikten de zeevaarders spoedig hun doel. De reis van Mangalur tot Tscherbani was ongeveer twee uur vertraagd, zoodat de zon reeds bijna aan den horizon verdween, toen men de eilandengroep bereikte.

Naar aanleiding van de aanduiding, die Raf-

fles in den geheimzinnigen ring had gevonden, moest hij aannemen, dat de schat, dien hij zocht, zich op het kleine, noordoostelijke eiland bevond.

Het zoo even doorleefde avontuur deed hem ook begrijpen, wat de laatste teekens op de perkamentstrook beteekenden. Dit was een waarschuwing voor de Serostresbank.

Hoe klein deze eilandjes ook zijn, worden zij toch bijna alle bewoond. De groep der Laccadiven telt bijna 15,000 inwoners, voornamelijk Arabieren.

Van het noordoosten komend, had Lord Lister met zijn scherpe oogen een kleine bocht ontdekt. Hij hield daarop aan en weldra landde het vaartuig behouden in deze kleine, natuurlijke haven.

Door het avontuur in den vroegen ochtend was de visschersboot in de volle beteekenis van het woord voor de reizigers een reddingsboot geworden en zij wisten dit op rechte waarde te schatten. Daar men voor het oogenblik nog niet kon weten, hoe de terugtocht van het eiland zou zijn, wijdde men de grootste zorg aan de berging van het vaartuig.

De bedienden trokken het geheel aan den oever, die hier tamelijk vlak was, twee palen werden in den grond geslagen en de boot daaraan bevestigd.

Daar men nu sedert verscheidene uren voor het eerst weer vasten grond onder de voeten had, begon men het allereerst een rustplaats in te richten.

De kust werd hier gevormd door een tamelijk breed strand, dat landinwaarts werd afgesloten door een rij hooge cocospalmen, welke de bewoners dezer eilanden in cultuur brengen.

Het strand was eenzaam en verlaten, maar het was schitterend weer. De zon begon snel ter kimme te nijgen en de temperatuur was heerlijk als van een warmen zomerdag, zooals de Westerlingen die in de Europeesche landen wel eens een enkelen keer meemaken.

Niettemin moest men er aan denken een beschutte slaapplaats voor Kysagotami te maken, waar zij ongestoord en onzichtbaar voor de oogen van anderen den nacht kon doorbrengen.

In de bagage bevonden zich verschillende dunne wollen dekens en met behulp daarvan slaagde men er weldra in een afgeschutte tent voor de eenige dame van het gezelschap op te richten.

Vóór de jonge vrouw zich in haar tent terugtrok, verzorgde Raffles nog eens de wonde

van haar hand en constateerde tot zijn groot genoegen, dat deze reeds aanmerkelijk in beterschap was toegenomen. De pijn was zoo goed als geweken en de jonge vrouw had wel voor Raffles op de knieën willen vallen, voor de goede zorgen, die hij aan haar wijdde.

De Indiërs hadden intusschen droog hout, twijgen en allerlei brandbare voorwerpen verzameld en daarvan in een kuil een vuur aangelegd. Van den meegebrachten voorraad was weldra een avondmaal gereed gemaakt, dat allen na de inspanningen van den dag uitmuntend smaakte.

Nadat de maaltijd was afgeloopen, maakte Raffles zich gereed om het inwendige van het eiland te onderzoeken. Hij nam alleen den langen Hassan met zich mee, terwijl Charly en de twee Indische bedienden ter bescherming van Kysagotami en de bagage achterbleven.

Raffles had zijn geweer omgehangen, revolver en mes in den gordel gestoken, ook Hassan was van wapens voorzien en beiden liepen met snelle schreden voort, in de hoop, zoo mogelijk nog vóór het vallen van den nacht een woning te vinden, waarin men zou kunnen overnachten.

Al hun zoeken was echter tevergeefs, het eiland scheen te zijn uitgestorven. Behalve eenige apen, die vroolijk in de boomen rondsprongen en nieuwsgierig de beide wandelaars bekeken, liet zich geen levend wezen zien.

Mistroostig moest Raffles er eindelijk toe besluiten, den terugweg te aanvaarden. De gedachte aan Kysagotami en de noodzakelijkheid om haar in de open lucht te moeten laten overnachten, stemde hem somber.

Voor de mannen was een dergelijk gedwongen verblijf in de vrije natuur niet zoo heel erg, maar voor Kysagotami had hij gaarne een beschuttend dak gevonden; dit was reeds de derde nacht, welke zij in de open lucht doorbracht.

Toen Raffles haar bij zijn terugkomst mededeelde, dat het niet mogelijk was geweest, een woning te vinden, zei zij glimlachend:

„O, maak u over mij maar niet ongerust. Ik wil leven evenals mijn redders en verlang niets beters.”

De bedienden hielden gedurende den nacht om beurten de wacht. Het vuur werd aangehouden, om de wilde dieren, die zich misschien op het eiland mochten bevinden, op een afstand te houden.

Nadat alles op deze wijze geregeld was, gaven zij zich over aan de welverdiende rust.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De gelofte.

Midden in een dicht woud, niet ver van de kust en dicht bij Mysore, verheft zich een bouwvallig gebouw. Het is een van die Indische reuzentempels, die reeds gedurende eeuwen dienen om Boedha te dienen en waarin de Brahmapiesters hun geheimzinnige diensten houden, omgeven door orakels en mysteriën, vorsten en volken regeerend.

De tempel is reeds dikwijls het tooneel geweest van woeste gevechten, waaronder het uiterlijk van het gebouw wel heeft geleden, maar die het zijn roep van heiligheid niet hebben ontnomen.

Als een pyramide opgetrokken, bevat het drie verdiepingen. Vijftig torens, die aan alle vier zijden hetzelfde massieve gelaat van Boedha vertoonen, maken op den toeschouwer een onvergetelijken indruk.

Bij alle Indische tempels spelen trappen een groote rol. Zij bevinden zich aan de buitenzijde der muren en dragen, behalve allerlei andere versieringen, een grooten voorraad steenen dieren. De bouwmeesters van deze geweldige reuzen uit vroeger eeuwen hebben de bedoeling gehad om de tempels nog hooger te doen schijnen dan zij reeds in werkelijkheid zijn. Naar boven toe worden de treden van de trappen steeds hooger en smaller.

De tempel bevat drie poorten, waarboven torengelvels prijken, die geen spits hebben en welke rijk versierd zijn. Daartusschen strekt zich een 250 meter lange galerij uit, die door verscheiden pilaren wordt gedragen en die het geheele gebouw omgeeft.

De hoofdingang wordt bewaakt door een reusachtig steenen beeld, een slang met zeven koppen, Naga genoemd, voorstellende.

Niet ver van dit geweldige gebouw ligt, op een weide, de Sala. Zoo heet het toevluchthuis voor rondreizende priesters, dat in geen enkel Boeddhistisch dorp ontbreekt. Vele priesters trekken sinds de alleroudste tijden predikend en onderwijzend het land door. Als het noodig is, dient de Sala ook als toevlucht voor andere reizigers, wanneer deze er mee tevreden zijn, want de Sala is zeer primitief ingericht.

Op palen rustend, opgetrokken uit riet en palmladeren, zonder deuren of vensters, is het eigenlijk niet meer dan een kale wachtkamer.

Dit gebouw was nu herschapen in een hospitaal, want men had er de lieden neergelegd, die bij de vervolging der roovers waren gewond. Ook de overblijfselen van den ongelukkigen Boeddhapriester, die door den olifant van Raffles was verpletterd, was door de anderen in het gele kleed van den bedelmonnik gewikkeld en daar voorloopig neergelegd.

Een heelkundige, dien men snel had gehaald, hield zich met de gewonden bezig, daarbij geholpen door een Boedhist.

De anderen begaven zich stilzwijgend, met ernstige, sombere gezichten naar den tempel. Voorop liepen twee broeders met brandende fakkels, daarop volgde een bedelmonnik en eindelijk de schaar van priesters en geleerden. De soldaten, die de vervolgers hadden vergezeld, stelden zich op vóór den tempel, terwijl de stoet priesters in de groote ruimte van het gebouw halt hield.

In het midden hiervan staat een beeld van Boedha van reusachtige afmetingen. Het geweldige hoofd van het afgodsbeeld reikt bijna tot aan de tweede galerij en het oppervlak van het voetstuk bedraagt negentig vierkanten meter.

In de ruimte bevinden zich vier kleine altaren, waarbij de pelgrims bidden en waarheen het volk uit den omtrek ter bedevaart trekt.

Aan deze altaren werden de fakkels aangestoken en rondom, langs de zuilen, die de reuzenhal omgeven, eveneens brandende fakkels bevestigd.

Het was een tooneel vol eigenaardige, geheimzinnige bekoring. De in duisternis gehulde ruimte, in wier midden de geweldige Boedha troonde, in het rond de brandende fakkels, welke haar rood, onzeker en spookachtig licht over de met rijk beeldhouwwerk versierde zuilen wierpen.

Voor het Boedhabeeld waren de priesters in een grooten kring neergehurkt. Zacht mompelden zij hun mantras (tooverspreuken). Een priester met sneeuw witte haren en langen, golvenden baard, trad naar voren en boog driemaal met uitgebreide armen voor het beeld van de godheid. Daarop richtte hij zich tot de menigte en vertelde aan allen, hoewel zij de gebeurtenissen nauwkeurig kenden, nogmaals, waaraan de vreemde indringers — Raffles en Brand — zich hadden schuldig gemaakt.

Toen hij van het wonderdadige oog van den god Siwa sprak, wierpen allen zich met het gelaat ter aarde, sloegen zich met de vuisten op de borst en trokken zich de haren uit.

De grijze Boedhapriester wendde zich nu tot een Brahmaansch geleerde en vroeg, welke straf de roovers volgens de heilige wetten moesten ondergaan.

De man was opgestaan, had, volgens het gebruik, driemaal voor het afgodsbeeld gebogen en sprak toen:

„Den Boedhisten wordt geleerd jegens alle menschen zonder onderscheid dezelfde lijdzaamheid, goedheid en broederlijke liefde te betrachten.

„Leert de heilige ook niet, wie niet in staat is zijn geest verder te ontwikkelen en nimmer het Nirwana zal bereiken?”

Wederom boog de geleerde en zei:

„Zoo sprak Boedha: de moordenaars van vader, moeder en heilige Arahats, bhikkhoes (bedelmonniken), zij, welke tweedracht stichten, zij, die Boedha durven beleedigen en zij, die te zinnelijk zijn, zullen niet tot het Nirwana worden toegelaten.”

„Kennen wij toestanden van pijn, waarin zij zullen geraken?”

„Ja, wijze vader.”

De priester gaf een wenk en de geleerde ging weer naar zijn plaats terug.

Zes fakirs vingden nu weer een van hun woeste dansen aan, terwijl zij om het beeld van Boedha draaiden, luide kreten uitstieten en hun lichaam met messen verwondden.

Gedurende deze plechtigheid zaten de anderen volkomen stil, onophoudelijk tooverspreuken en gebeden mompelend.

Na ongeveer een half uur waren de fakirs zoo uitgeput, dat zij ineenzakten en nog slechts zachte, klagende geluiden konden voortbrengen.

Nu stond de grijze priester weer op en sprak tot de menigte:

„Gij weet nu, welke straf den ongeloovigen wacht, die zich hebben vergrepen aan het allerheiligste. Boedha kijkt op ons neer en eischt van ons wraak voor de heiligschennis. Wij zijn uitverkoren om Brahma te beschermen en wij moeten daarom handelen. Zooals dat voorgescreven is in onze heilige leer, zullen wij den schat, het wonderdadige oog van Siwa, weer moeten heroveren. Wie van u wil deze heilige taak op zich nemen?”

Op deze vraag van den priester stonden allen op van hun plaatsen ten teeken, dat geen van hen wilde achterblijven.

De grijsaard knikte voldaan en koos daarop twee jongere priesters uit, terwijl hij de leiding aan den bedelmonnik opdroeg.

De drie uitverkorenen moesten zich nu van hun kleeren ontdoen en zich naakt voor het beeld van Boedha op den grond werpen. Daar-

op naderde de grijze priester en zalfde het hoofd van elk hunner met gewijde olie. Daarna stonden de mannen op en kruisten de armen. De priester boorde hun elk in de spieren van den bovenarm drie naalden. De Indiërs ondergingen dit zonder zelfs met de oogen te knippen.

Intusschen waren de fakirs weer gaan dansen, onder luid geschreeuw rondom de drie uitverkorenen draaiend.

Nu beklom de priester het voetstuk van het Boedhabeeld en sprak op die plek een gelofte uit, die door het drietal werd herhaald.

„Heer der wereld, gij ziet in onze harten, want gij zijt de Alwetende. Wij zweren u, de roovers te zullen volgen door landen en zeeën, over uwe bergen en afgronden en niet te zullen rusten, eer wij het wonderdadige oog van den heiligen Siwa zullen hebben gevonden. Geen onzer zal ooit zalig worden en uw Nirwana zal voor ons gesloten blijven, zoolang wij onze gelofte niet zijn nagekomen.”

Nadat alle drie deze woorden hadden nagesproken, daalde de priester weer van het Boedhabeeld naar beneden en sprak:

„De koning der waarheid heeft uw gelofte gehoord! Ik weet, dat gij haar zult houden, want het verlangen naar een leven in den hemel zal u aansporen en uw schreden leiden, zoodat gij weldra uw heilige roeping zult hebben vervuld!”

De drie uitverkorenen werden ten tweeden male gezalfd met heilige olie en eerst nu trok de priester de naalden uit hun armspieren. Nadat zij hun kleeren weer hadden aange trokken, namen de mannen plaats in den kring bij de anderen en opnieuw vingden de fakirs hun godsdienstige, opwindende, wilde dansen aan.

Toen wierpen allen zich nogmaals neer voor het Boedhabeeld en de oude priester mompelde gebeden. Daarmee was de handeling afgelopen.

In plechtigen optocht, evenals zij waren gekomen, verlieten de deelnemers den tempel om zich weer in de Sala te begeven.

De gewonden waren intusschen reeds naar het naaste dorp gebracht en de overblijfselen van den ongelukkigen priester, die door den getergden, wilden olifant zulk een vreeselijk einde had gevonden, waren eveneens daaraan gezondend om te worden begraven.

Daar het hier een lid van den stam Pali gold, was deze bijzetting van zeer bijzonderen aard. Het is in Pali verboden, de elementen — vuur, water, aarde en lucht — te verontreinigen. Daarom mogen zij hun dooden niet begraven, noch verbranden, noch in zee werpen.

Daarom hebben zij groote gebouwen opgericht, veel overeenkomst vertoonend met een oud-Romeinsch amphitheater. Aan vier zijden voorzien van watertoevoer, bestaat het uit een

cirkelvormige ruimte, waarin het beeld van de godin van den dood staat. Vandaar loopen straalvormig acht gangen en daartusschen worden de naakte lijken neergelegd.

In den kleinsten cirkel, dichtbij het afgodsbeeld, liggen de kinderlijkjes, daarop volgen de lijken der vrouwen en jonge meisjes en eindelijk, aan het eind, de mannenlijken.

In deze open ruimte blijven de lijken liggen totdat de gieren het vleesch hebben opgevreten en de zon de beenderen heeft verbleekt en tot stof doen vergaan.

Een dergelijke lijkplechtigheid is voor het geheele dorp altijd een groot feest, waarvan niemand weg blijft.

Voor de drie uitverkorenen was er dezen keer geen tijd om aan de plechtigheid mee te doen, want een heilige plicht riep hen.

De bedelmonnik was belast met de leiding der expeditie en hij nam dadelijk zijn maatregelen, omdat er zoo snel mogelijk gehandeld moest worden.

Men had gezien, dat de vluchtelingen koers

hadden gezet naar de eilandengroep der Laccadiven. Het was duidelijk, dat zij geen groote reis zouden kunnen maken in het kleine visschersbootje; men mocht dus hopen, hen nog in de nabijheid dier eilanden te zullen vinden.

Een aantal flinke mannen werd uit den troep krijgslieden gekozen en deze moesten het drietal op hun vervolgingstocht vergezellen.

Men waagde het echter niet, in den nacht te reizen en nu trok de geheele stoet naar de haven van Mangalur om bij het aanbreken van den dag zee te kiezen.

Het was een schilderachtig tooneel, toen de troep Indiërs bij het heldere schijnsel der maan zich voortbewoog door de nauwe bergpassen. Helder blonken in het zachte maanlicht de loopen der geweren, de lanssen, messen en dolken en op de bruine gezichten stond groote vastberadenheid te lezen om de roovers van den heiligen schat gevangen te nemen, al ware het ten koste van hun eigen leven!

NEGENDE HOOFDSTUK.

De trouwe wachter.

In het oosten begon de hemel helder te worden. De schaduwen van den nacht weken voor de zegenrijke stralen der zon en de natuur ontwaakte uit haar sluimer.

Lord Lister was de eerste, die zijn legerstede verliet, juist toen de zon boven de zee opging. De ongestoorde nachtrust had hem weer nieuwe kracht gegeven en met volle teugen ademde hij de frissche, verkwikkende zeelucht in. Daarop ging hij naar Anunda, die de laatste nachtwaak had en vroeg hem, of er gedurende den nacht iets bijzonders was geweest.

Anunda antwoordde ontkennend en Raffles begon toebereidselen te maken voor den onderzoekingstocht op het eiland.

Hij spreidde een kaart voor zich op den grond uit en nam uit zijn borstzak een kleine reep perkament, waarop de geheimzinnige teekens:

70,5° — 12,2° Mangalur ††† 13,1 — △

stonden.

Terwijl hij nauwkeurig deze opgaven met de kaart vergeleek, mompelde hij tevreden:

„Ik kan mij niet vergist hebben. Hier moet ik den schat vinden en eindelijk het geheim van den ring ontsluiëren.”

Brand, die intusschen ook ontwaakt was en zich op eenigen afstand door een zeebad had verkwikt, kwam naar zijn vriend toe, hem vroolijk goeden morgen wenschend.

„Charly, ik geloof stellig, dat wij het doel nu spoedig bereikt zullen hebben,” zei Raffles. „De drie kruisjes voor 13,1 zijn een waarschuwing voor de Serostresbank en 75,5 — 12,2 wijst blijkbaar op Tscherbanyani.

Hier moet de schat te vinden zijn, dien Elens grootvader, de Indische vorst, heeft begraven en dien die schurk van een Blakhorst de arme wees wilde ontstelen.”

„Ach, Edward,” antwoordde Brand, „ik zou hartelijk blij zijn, als wij den beiden vrouwen haar eigendom konden ter hand stellen. Wat zou Blakhorst wel zeggen, als hij wist, hoe dicht wij bij den schat zijn, waarvoor hij gedurende een menschenleeftijd misdaad op misdaad heeft gestapeld.”

„Nu, in elk geval zou het hem weinig genoeg doen,” meende Raffles. „Maar geloof

niet, dat hij het niet te weten zal komen. Zoodra wij weer goed en wel in Londen zijn, deel ik hem mee, dat wij den schat aan de rechtmatige eigenaars ter hand hebben gesteld."

"Dat zou ik in jouw plaats niet doen, Edward," hernam Brand, „want de booswicht zal het dan stellig de arme vrouwen lastig maken."

"Laat dat maar aan mij over," stelde Raffles hem gerust, „ik zal de vrouwen weten te beschermen en bovendien denk ik den schurk zulk een souvenir te geven, dat elke gedachte aan wraak hem verre zal blijven. Mijn eerste werk na onze terugkeer in Europa zal zijn, met hem ook de andere menschelijke duivels uit den weg te ruimen en de maatschappij van die hyena's te bevrijden."

Bij de herinnering aan de wandaden, waarvan Raffles de sporen had ontdekt in de holen dier misdadige wezens, overweldigde hem zijn woede en als een god der wraak stond hij tegenover Brand.

Hassan, de Turksche bediende van Lord Lister, werd gewekt en maakte, daar hij de rol van kok vervulde, het ontbijt gereed.

Ook Kysagotami verscheen weldra en, nadat haar hand opnieuw verbonden was, zat het geheele gezelschap in de vrolijkste stemming aan de kust van Tscherbanyani, een prachtig uitzicht hebbende over de Arabische Zee.

Het was een heerlijke morgen, geen wolkje vertoonde zich aan den horizon. Een zachte zuidwesten wind rimpelde de golven, die van een prachtig donkerblauw waren. In het zuiden en westen doemden donkere strepen in de zee op; dat waren de naastbijgelegen eilanden.

Brand, die met zijn rug tegen een palmboom leunde, wilde juist een stuk zeebeschuit, belegd met geconserveerd vleesch, naar den mond brengen, toen hij plotseling een geweldigen stoot tegen zijn rechterarm kreeg. Het stuk beschuit viel op den grond en een bruin wezen wierp zich midden tusschen het gezelschap om het te grijpen.

Kysagotami had een zachten kreet geslaakt en Raffles was opgesprongen. De beide Indiërs aten echter rustig door en keken met een vrolijken grijns de anderen aan.

Met een veerkrachtigen sprong was de bruine indringer met het beschuit in den bek tegen den stam van den palmboom opgeklauterd en eenige oogenblikken later reeds tusschen de bladerkroon verdwenen.

Het was een aap van ongeveer een meter lengte, die waarschijnlijk was gelokt door de lekkere beetjes en die nu eens wilde zien, welke kostbaarheden de vreemdelingen daar beneden hadden.

In elk geval scheen de buit hem niet te bevallen, want plotseling kwam het geroofde stuk naar beneden en viel juist in een met

thee gevulde kom, die Raffles in de hand hield.

De kom viel op den grond en het bruine vocht vloeide over de witte burnous, welke Raffles droeg, deze met grillige figuren kleurend.

Een verwensching klonk van Raffles' lippen. Het overige gedeelte van het gezelschap, dat reeds bij den diefstal van het beschuit in lachen was uitgebarsten, schaterde nu zoo hartelijk, dat hem niets anders overbleef dan maar mee in te stemmen.

Hij ging tot daar, waar de golven het strand bespoelden en trachtte de bruine vlekken met zeewater weg te wasschen.

En nu moest Raffles bekennen dat hij niets wist van de practische bekwaamheden eener huisvrouw, want het zeewater bereidde hem een onaangename verrassing. Wel verbleekte de theekleur een weinig, maar allerlei andere vlekken ontstonden in de witte stof en Raffles zag vol spijt de helderheid van zijn mooie burnous verdwijnen.

Brand, die van zijn zitplaats naar het werk van zijn vriend keek, lachte luidkeels en riep:

„Edward, ik zou je willen kiekeken en een afdrukje met het onderschrift: „Raffles als waschvrouw" aan onzen goeden inspecteur Baxter in Scotland Yard zenden."

Raffles had schik in dezen grappigen inval van zijn vriend en gaf eindelijk zijn pogingen op, waarvan hij het vruchteloze inzag.

Men maakte zich nu voor den tocht gereed. Raffles en Brand lieten zich nu vergezellen door Anunda, terwijl Kysagotami achterbleef, beschermd door den anderen Indischen bediende en den trouwen Hassan, die intusschen het middagmaal gereed zou maken.

De drie wandelaars sloegen een Oostelijke richting in, omdat Raffles meende, dit uit de opgaven op het perkament te moeten begrijpen.

De plantengroei is zeer weelderig op de eilanden der Arabische zee. Dichte wouden en uitgestrekte, vruchtbare velden bedekken het land. De wandelaars hadden dikwijls moeite, zich een weg te banen door het dichte kreupeelhout.

Plotseling bevonden zij zich bij een kleine open plek, waaromheen de niagrodhaboomen een bijna gelijkzijdigen driehoek vormden.

„Ik geloof stellig, dat wij de juiste plek bereikt hebben; hier zullen wij gaan graven," meende Raffles.

Hij had nauwkeurig rondgekeken en den stand der boomen met de geheimzinnige aanduidingen van het briefje vergeleken. Het kleine driehoekje op het perkament kon slechts betrekking hebben op den driehoek, welke door de boomen werd gevormd.

Men wilde juist beginnen den grond met

houweelen en spaden, die Anunda had meege-nomen, te bewerken, toen Brand zijn vriend een wenk gaf.

Niet ver van de plek, waar de schatgravers hun heil wilden zoeken, verhief zich, van boomstammen en loof gebouwd, een kleine hut, die gedeeltelijk in den bodem scheen te verdwijnen.

Lord Lister liet dadelijk Anunda zijn werk staken en alle drie begaven zich naar het ge-bouwtje.

Raffles was den ingang het eerst genaderd. Alles bleef stil, niets bewoog zich. Daarom be-sloot hij, door de lage deur de hut binnen te gaan.

Dit was echter niet ongevaarlijk, want wat zou het huisje bevatten? Was het bewoond, dan huisde hier misschien een vijand; was het dat niet, dan scheen het gevaar nog grooter, want het kon de woonplaats van het een of ander roofdier zijn.

Raffles hield daarom dan ook zijn Brow-ning gereed, terwijl hij zijn electriche zak-lantaarn liet ontgloeien.

Door jarenlang gebruik was de bodem traps-gewijze uitgelopen en Lord Lister kon zeer gemakkelijk naar beneden gaan. Hij had een paar schreden afgelegd, toen een zacht ge-kreun en onverstaanbaar gemompelde woor-den zijn oor bereikten.

Een oogenblik aarzelde hij, daarna echter verder neerdalend, liet hij het licht in de don-kere ruimte vallen, waar hij in een der hoeken een ineengedoken, bruine gedaante onder-scheidde.

Het was een oude fakir, die, alleen bekleed met een lendeschort, in den donkeren hoek op den vochtigen bodem gehurkt zat. Het lichaam was tot een geraamte vermagerd; geen enkel lid bewoog zich en alleen de lippen prevelden eentonige gebeden en tooverspreuken.

Het heldere licht der electriche lamp ver-blindde de oogen van den ouden man; hij sloot ze onwillekeurig, om ze daarna met een ver-baasde uitdrukking op den vreemdeling te richten. Met zachte stem vroeg de fakir:

„Wat willen de ongeloofigen bij Bimbi-sara?”

Lord Lister, die wel zag, dat hij hier tegen-over een stervende stond, boog zich over den man heen en wilde den krachtelooze wat laten drinken uit zijn veldflesch.

De Indiër weigerde echter en sprak:

„Weet gij niet, dat het den geloovigen ver-boden is om geestrijke dranken te drinken? Bimbisara heeft niets noodig. Zijn lichaam zal sterven, maar zijn ziel zal in het Nirwana wor-den toegelaten.”

Door verder te vragen vernam Raffles, dat de fakir reeds meer dan 50 jaar op het eiland

woonde. Hij was door „Simha” — met wien hij blijkbaar een Indisch vorst bedoelde — als wacht aangesteld bij een schat, dien hij moest bewaken, totdat de nakomelingen van den vorst hem eenmaal zouden opeischen.

Deze woorden, welke met moeite werden uitgesproken, werden af en toe door gebeden onderbroken.

Hij smeekte Boedha, om hem te verlossen van zijn dienst, daar hij anders het Nirwana niet zou kunnen binnen gaan.

Raffles had met groote belangstelling naar het verwarde verhaal van den oude geluisterd. Onwillekeurig kwam de gedachte bij hem op, dat er verband moest bestaan tusschen zijn zending en den stervende en daarom besloot hij, den ouden man te vertellen, wat hem hier-heen had gevoerd.

Toen deze de geschiedenis van den ring hoorde, scheen zijn levenslampje weer op te flikkeren en Lord Lister toonde hem het per-kament, terwijl hij hem de geheimzinnige tee-kens voorlas.

Nadat hij had uitgesproken, knikte de In-diër met het hoofd en zond een dankgebed op naar Boedha. Daarop sprak hij:

„Ik zie, dat uw zending echt en eerlijk is. De Heer heeft uw schreden naar hier geleid, opdat Bimbisara in vrede kan opstijgen naar het Nirwana. Breng aan de dochter van mijn vriend Simha wat haar eigendom is. Duizend schreden van hier naar het westen zult gij een gebroken zuil vinden. Deze staat voor den in-gang van een hol, waarin zich de schat be-vindt.”

Opgewonden vroeg Raffles:

„Spreekt gij de waarheid?”

„Bimbisara is een geloovige. Geloovigen spreken altijd de waarheid.”

De Indiër had zich bij die woorden vol trots eenigszins opgericht. Nu zakte hij weer lang-zaam in elkaar en sprak op zachten toon:

„Luister verder, vreemdeling. Bimbisara heeft den schat daar verborgen. Opdat geen onbevoegde hem zou kunnen vinden, heeft hij er wachters over aangesteld, die hem goed be-waken. Dood en verderf loeren daar. Gij ech-ter, gij zult — — —”

Een schok doortilde het lichaam van den fakir, het hoofd zonk op de borst en het hart had opgehouden te kloppen.

De dood had den trouwen bewaker overval-len, nog vóórdat hij in staat was geweest, zijn verklaring te voleindigen.

„Wij zullen den armen kerel hier laten lig-gen en heengaan,” zei Raffles tot Brand, die hem gevolgd was.

Toen het drietal weer in het heldere zon-licht stond, sprak Lord Lister:

„In elk geval moeten wij den dapperen Bim-

bisara dankbaar zijn, dat hij ons de moeite van nutteloos zoeken bespaard en ons den weg gewezen heeft. Jammer, dat hij zijn uiteenzetting niet heeft kunnen voleinden. Wij weten nu echter, dat ons bij de gebroken zuil gevaren

wachten en wij zullen trachten, deze te ontloopen."

Het drietal zette zijn weg voort om de door den fakir aangeduide plek op te zoeken.

TIENDE HOOFDSTUK.

In het schorpioenenhol.

Zij hadden nauwelijks zes- of zevenhonderd schreden afgelegd in de aangeduide richting, toen zij een zuil zagen, waarvan het bovenste gedeelte was afgebroken. Dit moest reeds langen tijd geleden zijn geschied, want dicht struikgewas had het afgestorte gedeelte verborgen en slechts met moeite kon Raffles lezen wat in den steen was gehouwen.

Het was een vers, dat in weinig woorden de leer van Boedha samenvat en dat van hem zelf afkomstig heet te zijn.

Raffles vertaalde:

„Het mijden van alle misdaden,
Uitoefenen van het goede,
Reiniging der zinnen —
Dat is het streven van Boedha."

„Mooie gedachten," sprak Brand nadenkend.

„Zeker, mijn jongen. Als woorden en daden maar niet altijd zozeer met elkaar in strijd waren," antwoordde Raffles spottend.

Vlak achter de zuil vertoonde zich eene hoogte, afgezet door groote steenen. Bovenop vormde een soort van krater een smallen ingang, terwijl zich aan de voorzijde dicht bij de hoogte een gat bevond. Beide openingen waren nauwelijks groot genoeg om een mensch door te laten.

Raffles bekeek het hol aandachtig. Wat kon dit bevatten? Van welken aard waren de bewakers, aan wie de fakir den schat had toevertrouwd? Zouden hier slangen huizen of misschien een tijger?

Brand en Anunda stonden met de wapens gereed op eenigen afstand, terwijl Raffles behoedzaam de hoogte beklom. Toen hij den top had bereikt, boog hij zich voorzichtig over de opening en keek naar binnen. Er was niets te zien of te hooren.

Terwijl hij zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn haalde en het licht naar beneden

liet vallen, luisterde Raffles met gespannen aandacht. Een eigenaardig geritsel werd vernomen uit de diepte en met een kreet van ontzetting snelde Lord Lister eensklaps achteruit.

Het heldere licht van de lantaarn had de bewoners van het hol in hunne rust gestoord.

Eenige groote, zwarte schorpioenen klauterden langs de rotswanden naar beneden. Nu kende Raffles het geheim van het hol.

Het hol was ongetwijfeld door den fakir ingericht tot verblijfplaats van deze vreemde dieren, omtrent wier levenswijze betrekkelijk nog zoo weinig bekend is. Dit is echter zeker, dat zij gevaarlijke wonden kunnen veroorzaken.

Het soort, dat Raffles had waargenomen was zwart en behoorde tot een der grootste soorten der wereld. Hun lichaamsvorm is niet ongelijk aan die der kleine kreeften, doch met een tamelijk langen staart. Het is aan dezen staart, dat zich het bijt- of liever gezegd knijpwerktuig bevindt, dat zulke somtijds gevaarlijke, maar altijd pijnlijke wonden kan teweegbrengen. Worden zij aangevallen of in hun rust gestoord, dan brengen zij dien staart onmiddellijk omhoog, buigen hem om boven hun lichaam, zoodat het schijnt alsof zij, evenals een turner aan de brug, een sierlijken hoogstand maken en knijpen hun aanvaller met twee scherpe tangen, die zich aan het einde van dien staart bevinden. Daar sommige soorten giftig zijn, worden zij met reden door de menschen gevreesd.

Raffles, die een uitgebreide kennis van verschillende insectensoorten bezat, wist dit alles en besepte onmiddellijk, dat de fakir geen betere bewakers voor het hol had kunnen vinden, want wie zou het ooit wagen dit hol binnen te dringen?

Snel had Raffles een besluit genomen. Hij wist, dat schorpioenen alleen des nachts op roof uittrekken en vuur of licht angstig vermijden. Op die wetenschap bouwde hij zijn plan.

Tezamen met Brand begon hij droog hout, twijgen en andere brandbare stoffen te verzamelen. Kleine bosjes werden saamgebonden en deze in een kring om het hol gelegd. Ook op het andere gat, dat als ingang diende, werd brandbaar materiaal gelegd.

Anunda was teruggezonden naar de legerplaats aan het strand en keerde juist met olie en vet terug.

Dit goot Raffles op de takkebossen, die een wal rondom den uitgang vormden, en daarna beklom hij zelf met een groot, in olie gedrenkt takkebos, den heuvel. Nadat hij dit had aangestoken wierp hij het in de opening en legde er brandend hout bovenop.

Bijna tegelijkertijd hadden Brand en Anunda den geheelen wal doen ontvlammen en de rotsgroep was nu als het ware door een vuurzee ingesloten.

De uitwerking zou niet lang op zich laten wachten. De schorpioenen, wel een vijftig- of zestigtal, kwamen uit het hol gesneld. Het licht verblindde hen en prikkelde hun woede tot het uiterste.

Zij deden hun best om hunne vijanden te ontdekken om deze door hun steek te dooden. Maar tevergeefs; waarheen ze zich ook wendden, overal stuitten zij op vuur.

Men zag de dieren radeloos rondloopen. Sommige trachtten met geweld de brandende gevangenis te ontvluchten, maar zij moesten hun poging met den vuurdood bekoopen.

Andere keerden, toen ze overal den uitweg versperd zagen, naar het hol terug, waar de hitte en het licht het minst hinderlijk waren. Hier draaiden zij nog een paar keer rond en staken zichzelf dan den vergiftigden stekel in kop of rug.

Lord Lister had gerekend op deze eigenaardigheid van zijn vreeselijken vijand en het kwam uit, zooals hij gedacht had.

Een kwartier later lagen alle schorpioenen verbrand, of door hun eigen gift gedood, ter aarde.

Nu was de weg vrij. Snel had men met houweelen en spaden den ingang verwijd. Dieper naar binnen dringend, vond Raffles een zachte aardlaag en weldra kon hij twee ijzeren kistjes te voorschijn halen, die bij nadere beschouwing een bijna onmetelijken schat aan goud, zilver en edelsteenen bevatten.

Daar de kisten zeer zwaar waren, nam men uit elk een deel van den inhoud en legde deze kostbaarheden in een meegenomen zak om op deze wijze den last voor de drie schatgravers gelijkmatig te verdeelen.

Op den terugweg naar de legerplaats moest men weer voorbij de hut van den fakir. Raffles stapte nog eenmaal naar binnen. Stil en vredig lag de doode terneer.

„Arme Bimbisara! Vijftig jaren lang heb je een onmetelijken schat bewaakt en nu ben je in ellende gestorven. Een behoorlijke begrafenis echter zult ge hebben voor we Tscherbanyani verlaten,” mompelde Raffles en wilde juist de hut verlaten, toen hij op den grond een pakje ontdekte.

Bij nadere beschouwing bleek, dat het een volledig costuum bevatte van een Hindoe-meisje. Een lang bovenkleed met tallooze plooiën en een met sluiers omgeven hoofdbekking.

Waarschijnlijk was een Hindoe-schoone naar den heilig verklaarden fakir gekomen en had deze haar opgedragen, als boetelinge het land door te trekken; tegelijkertijd had zij dan waarschijnlijk op deze plaats de rijke bovenkleeding afgelegd.

Bij de gedachte, dat ook deze kleedij misschien van dienst kon zijn, bijvoorbeeld voor Kysagotami, nam Raffles het pakje mee en volgde de anderen naar de legerplaats.

ELFDE HOOFDSTUK.

Gelukkig ontkomen.

Toen de drie schatgravers in de legerplaats terugkwamen, vonden zij allen in de grootste opwinding. Vooral Kysagotami beefde van zenuwachtigheid. Men had twee booten de eilandengroep zien naderen en Kysagotami beweerde, dat zich daarin stellig de priesters bevonden met de soldaten, die de vluchtelingen op het spoor waren.

Ook Hassan verklaarde, dat hij in de voor-

ste boot duidelijk de gele kaftan van den bedelmonnik had gezien.

Om geen opzien te wekken, waren de vluchtelingen rustig in hun legerplaats gebleven. De boot lag verborgen achter de dikke stammen der palmboomen en was daardoor niet door de vervolgers opgemerkt.

Hassan was op een kleine hoogte geslopen om eens uit te kijken. Van daar zag hij, dat de

beide booten aan de tegenovergestelde zijde van het eiland geland waren.

Met koortsachtig ongeduld wachtte men in het kamp op de terugkomst van Raffles.

Toen deze hoorde, welk nieuw gevaar dreigde, maakte hij op zijn gewone kalme, verstandige manier dadelijk een plan om te vluchten.

Hij liet de boot weer voor de afvaart gereed maken, want hij begreep, dat er geen andere uitweg voor hen bestond dan de vrije zee. Daarop beval hij, alle stukken bagage, en vooral de rijke schatten, zorgvuldig te bergen.

„Ik zal eens gaan kijken,” zei Raffles „waar de vijanden zich bevinden en hen, zoo noodig, tegenhouden, totdat gij tijd hebt gevonden om al mijn bevelen uit te voeren.”

„Maar, Edward,” vroeg Brand, „wat wil je gaan doen? Je zet je leven lichtzinnig op het spel en brengt ook ons allen in het grootste gevaar, want wat moeten wij beginnen, als je niet tijdig terugkomt?”

„Laat mij gaan, beste Charly,” klonk het antwoord. „Jij blijft hier en zorgt ervoor, dat alles voor het vertrek gereed is, als ik terugkom. Ik vertrouw op mijn goed gesternte en ben er zeker van, dat het mij ook dezen keer niet zal verlaten.”

Een glimlach vloog over Lord Listers gelaat en een listige trek kwam om zijn mond; het scheen, alsof hij plotseling een gelukkige gedachte had gekregen.

Snel had hij het pakje geopend, dat hij uit de hut van den fakir had meegebracht en er de kleedingstukken uitgenomen.

Hij hulde zich in het wijde, geplooid gewaad, zette het hoofddekseel op en verborg aldus zijn mannelijke trekken met den sluier.

De anderen met een handbeweging groetend, begaf Raffles zich naar het binnenste van het eiland en niemand zou het knappe Hindoemeisje hebben herkend als den schatgraver.

Als de toestand niet zoo ernstig was geweest, dan zouden de achterblijvenden zeker hartelijk hebben gelachen. Maar nu drong zich bij allen de vraag op: zal het plan van onze dapperen leider gelukken? . . .

Onder leiding van Brand werden intusschen de bevelen van Lord Lister stipt uitgevoerd. De boot werd te water gelaten en ter afvaart gereed gemaakt. De bagage en de kisten met kostbaarheden had men in het ruim geborgen.

Met koortsachtig ongeduld wachtten allen op de terugkomst van Raffles. Tevergeefs! Het eene kwartier verliep na het andere, maar noch van Raffles, noch van de vervolgers was een spoor te ontdekken.

Bij dat alles was de wind gedraaid. Uit het zuidoosten woei een flinke bries over de zee en deed het bootje der vluchtelingen op het water dansen, zoodat men behalve den ket-

ting, waarmee het vastlag, nog een touw noodig had.

Aan den horizon had zich reeds sinds eenigen tijd een grauwe wolk vertoond, die snel in grootte toenam. Nu was zij reeds aangegroeid tot een zwarten wolkenmuur, die nog steeds grooter werd en met onrustbarende snelheid naderde.

De wind werd steeds sterker en harde vlaggen gierden over het eiland, soms met zulk een kracht, dat de kruinen der boomen heen en weer zwiëpten.

Met bezorgd gelaat keek Brand nu eens naar het woud, waaruit zijn vriend moest terugkeeren en dan weer naar het angstigschoone schouwspel, dat de zee opleverde.

De trouwe Hassan stond half in het water bij den paal, waaraan de ketting der boot was vastgemaakt.

Om hem heen bruischten en kookten de golven, hem geheel doorweekend. Hij trotseerde ze echter dapper, maar keek toch vol verlangen naar het donkere woud.

De beide Indische bedienden bevonden zich in de boot, op nadere bevelen wachtend. Op hun gezichten was zorg en angst te lezen, want zij wisten, dat allerlei gevaren op hen loerden en dat misschien reeds de volgende minuut den dood kon brengen.

Kysagotami had midden in de boot plaats genomen. Zij lette er niet op, dat de hoog opschuimende golven haar kleeren tot op de huid doorweekten. Haar groote oogen starden met koortsachtigen glans naar het eiland, alsof zij de diepe duisternis van het woud wilden doorboren.

Haar lippen murmelden onophoudelijk vurige gebeden voor het welslagen van de gevaarlijke onderneming van Lord Lister.

De zenuwachtige spanning was ondraaglijk geworden; Brand kon het niet langer uithouden. Hij deelde Hassan met een paar woorden zijn plan mee en snelde het woud in.

De Zuidoostenwind was intusschen aangewakkerd tot een storm. Hij zweepte de golven hoog op, zoodat deze woedend op het strand beukten, alles met hun wit schuim bedekkend. Hij schudde de boomen heen en weer, zoodat deze kraakten en zwiëpten en ontelbare takken, door het geweld van den storm gebroken, door de lucht vlogen en in het kreupelhout neervielen.

Brand had misschien driehonderd schreden afgelegd, toen hij tot zijn vreugde iets wits tusschen de boomen zag schemeren. Het was het lichte gewaad, dat Raffles als Hindoemeisje droeg.

Met den wind in den rug kwam Raffles, zoo snel hij kon, aangerend. Daar het lange vrouwenkleed hem om de beenen wapperde en aldus in zijn bewegingen hinderde, trok hij het omhoog tot over zijn knieën en liep aldus met

zijn lange beenen over het stuivende strand. Brand keerde onmiddellijk om en rende met zijn vriend mee. Als het oogenblik niet zoo spannend was geweest, zouden de wachters in de boot zeker in lachen zijn uitgebarsen, want Raffles, nog half als vrouw gekleed en met de wapperende sluier achter zich aan, maakte een potsierlijken indruk.

Terwijl zij zoo voortrenden, vertelde Raffles aan zijn vriend de avonturen, die hij beleefd had.

Hij had nog verder moeten doordringen dan de plek, waar de gebroken zuil stond, voordat hij iets van de vervolgers had ontdekt.

De bedelmonnik, die de leiding van den troep had, merkte het Hindoemeisje het eerst op. Omdat het woud op die plaats zeer dicht was en de storm dikke, zwarte wolken met zich mee voerde, die het zonlicht onderschepten, was het Raffles gemakkelijk gevallen, zijn vermomming voor echt te doen doorgaan.

Op de vraag van den bedelmonnik waar zij vandaan kwam, had het Hindoemeisje verteld, dat zij bij den fakir was geweest, die een geleerde was; dit geloofde men dadelijk.

Raffles vertelde nu verder, dat de fakir gestorven was. Daar hij, op een vraag, die men hem deed, mededeelde, dat hij niets van vreemdelingen had gemerkt, begaven de vervolgers zich eerst naar de hut van den fakir, om naar dezen te zien. Dit oogenblik had Raffles gebruikt om in het duistere woud te verdwijnen, teneinde zijn makkers weer op te zoeken.

Toen men den verloren gewaande met Brand zag aankomen, slaakten allen een zucht van verlichting.

De Grootte Onbekende riep reeds van verre: „Gereed voor de afvaart!”

Maar Hassan wees naar de woeste zee, schudde treurig het hoofd en sprak:

„Het gaat niet, Sidi! Als wij vertrekken, zal de zee ons verzwelgen.”

„En als wij hier blijven, zullen de vervolgers ons dooden. Op zee kunnen wij misschien gelukkig ontkomen, hier wacht ons een zekere dood. Vooruit dus!”

Bij die woorden sprong Raffles in de boot en gooide het touw, waarmee het vaartuig was vastgebonden, los. Hassan had de ketting reeds losgemaakt en was in de boot gesprongen, die nu als een notendop over de witte golven huppelde.

De koene zeevaarders hadden een zwaren kamp met storm en golven. Steeds weer werden zij op het strand teruggeworpen, totdat het hun eindelijk gelukte, de volle zee te bereiken.

Daar Raffles nu beter in de vaargeulen thuis was dan bij hun komst, omzeilden zij nu handig de gevaarlijke banken, zich in noordwestelijke richting begevend.

Hun vlucht was echter op het eiland opge-

merkt, want nu zag men duidelijk de beide booten der vervolgers van het eiland afvaren.

Nu ving een jacht op leven en dood aan, die des te gevaarlijker werd, naarmate de storm van minuut tot minuut heviger werd. Pikzwarte wolken bedekten den hemel, donder en bliksem waren niet van de lucht.

Bij zulk weer kon er natuurlijk geen sprake van zijn, zuiver koers te houden. Raffles had het zeil laten inhalen, aan roeien viel ook niet te denken en zoo dreef het vaartuig, als speelbal der elementen, op zee rond.

Bij het licht van den bliksem zag Raffles nog, dat de beide booten der vijanden dicht achter elkaar voeren. Een volgende bliksemstraal deed hem zien, dat de voorste boot geheel gekapsijsd was.

Raffles wist, wat dit beteekende. De vervolgers waren op de zandbank gestrand, zoodat — althans voor het oogenblik — het gevaar geweken was, om door de fanatieke priesters vermoord te worden. Zouden zij echter niet een prooi worden van de woeste golven? —

Na verloop van ongeveer twee uur ging de storm liggen, de hemel klaarde op en de zon scheen in vollen gloed over de nog onrustige wateren.

De wind moest gedraaid zijn, want weldra zagen de koene zeevaarders land opdoemen. Raffles geloofde, dat zij in de buurt van Mangalur zouden landen. Toen zij echter ongeveer een uur later een haven binnenliepen, hoorde hij tot zijn groote verbazing, dat zij zich in de haven van Karwar bevonden.

Eerst nu kwamen zij tot besef van het groote gevaar, waarin zij hadden verkeerd. De boot had met razende snelheid den grooten afstand van Tschurbaniani tot Karwar afgelegd.

In Karwar vond Raffles tot zijn vreugde een stoomschip, dat reeds den volgenden morgen op weg ging naar de Middellandsche zee.

Toen men in Karwar was geland, smeekte Kysagotami Raffles om den robijn, het wonderdadige oog van den God Siwa, aan zijn eigenaars terug te zenden.

Zij schilderde met levendige woorden de gevaren, die Raffles in het leven had geroepen, door zich juist dezen steen toe te eigenen. Daar zij haar landslieden kende, deelde zij hem mee, dat stellig eenige priesters uitgezonden zouden worden, om hem tot het uiterste te vervolgen.

Raffles had hier echter geen ooren naar. Hij antwoordde lachend:

„Laat hen met al hun geleerden zoeken; zij zullen den steen niet vinden. En tot in Londen zullen de Indiërs mij wel niet vervolgen!”

Maar Kysagotami sprak op bezorgden toon:

„Gij kent de volharding van den Indiër niet; gij kent de waarde zijner eeden niet! Hij zoekt het wonderdadige oog, al zou hij den geheelen aardbol moeten omtrekken — en hij

zal het vinden! — O, als gij maar naar mijn woorden wildet luisteren!"

Door de angstige woorden der schoone weduwe was ook Brand bevreesd geworden en hij verzocht zijn vriend, den kostbaren steen achter te laten.

Raffles weigerde echter beslist en zei:

„Je weet, dat ik dien steen om zijn waarde niet behoud, maar juist omdat je denkt, dat hij mij in gevaren kan brengen, behoud ik hem, want heb je ooit gezien, dat Raffles gevaren vreest?"

Tegenover dit argument was Brand machteloos en hij sprak niet meer over het wonderdadige oog van den Siwa. Ook Kysagotami zag wel in, dat zij haar redder niet kon overtuigen en zweeg.

Raffles ontsloeg de beide Indische bedienden met rijke geschenken in Karwar, terwijl hij met Brand, Kysagotami en Hassan de reis naar het vaderland aanvaardde.

De geredden brachten den nacht door in een hotel te Karwar, maar eerst toen den volgenden ochtend de stoomboot, die hen naar het vaderland zou terugbrengen, de ankers lichtte, herademden zij, want eerst nu voelden zij zich veilig voor de vervolging der Indiërs.

Kysagotami kon echter niet ongedwongen vroolijk zijn, want zij beefde, als zij aan de wraak der Indische priesters dacht.

Toen het schip zich hoe langer hoe meer van de Indische kust verwijderde, zei Brand tot zijn vriend, die op dek naast hem zat:

„Zou vriend Baxter blij zijn, spoedig weder van ons te hooren in Londen?"

Raffles antwoordde niet, maar een wel-sprekende glimlach gleed over zijn gelaat, terwijl hij den rook zijner cigarette, die door den frisschen zeewind uiteengedreven werd, na-oogde.

De volgende aflevering (No. 538) bevat :

DE BANKDIRECTEUR.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885